XII. évfolyam. 10. szám
1956. március 8.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Köszöntjük a magyar-szovjet barátság hónapját

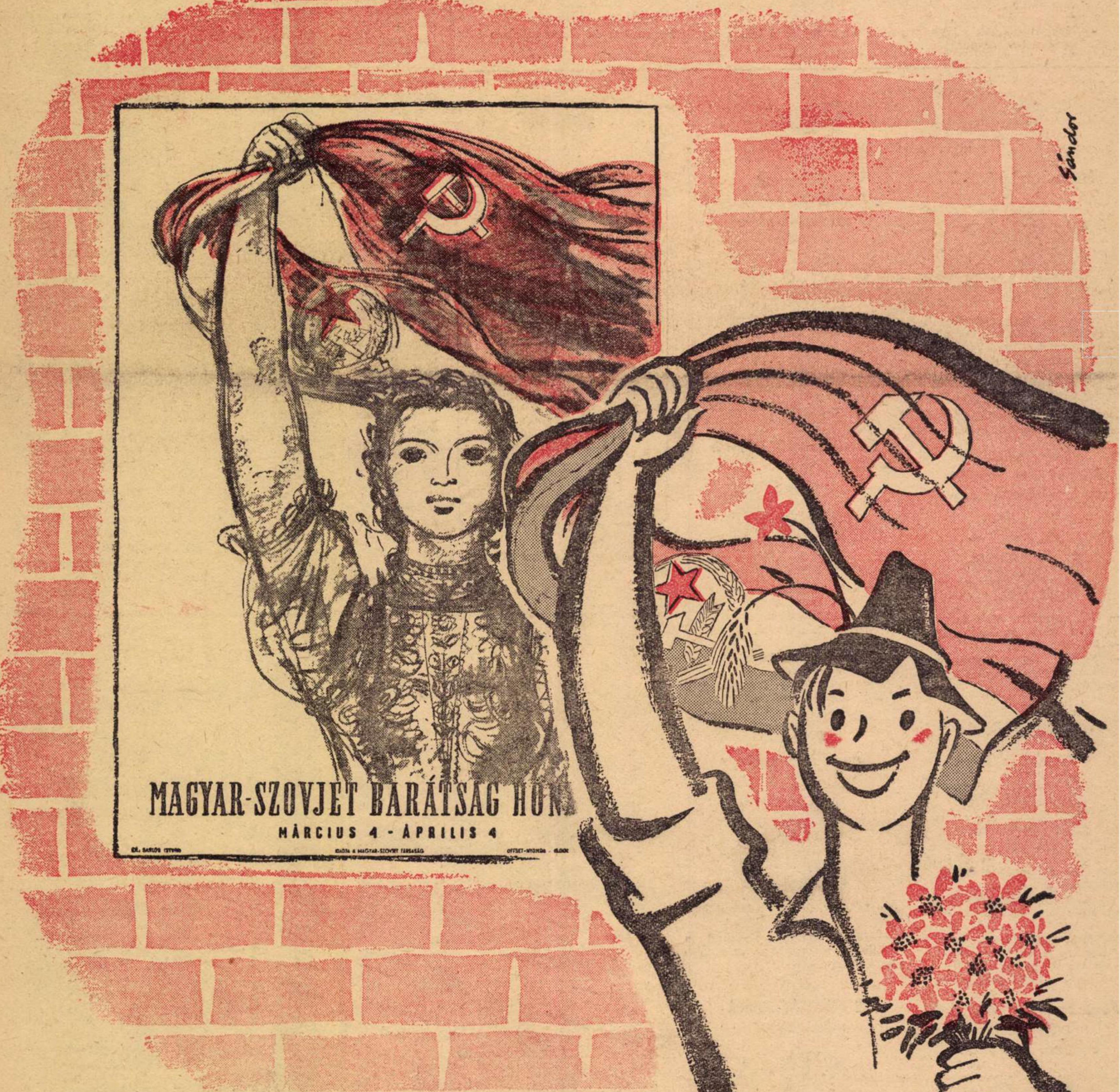
MAGYAR-SZOVJET BARÁTSAG HÓN
MÁRCIUS 4 - ÁPRILIS 4
DR. SARLÓS ISTVÁN
KIADJA A MAGYAR-SZOVJET TÁRSASÁG
OFFSET-NYOMDA
Sándor

CSALÁDI IDILL DULLESÉKNÉL

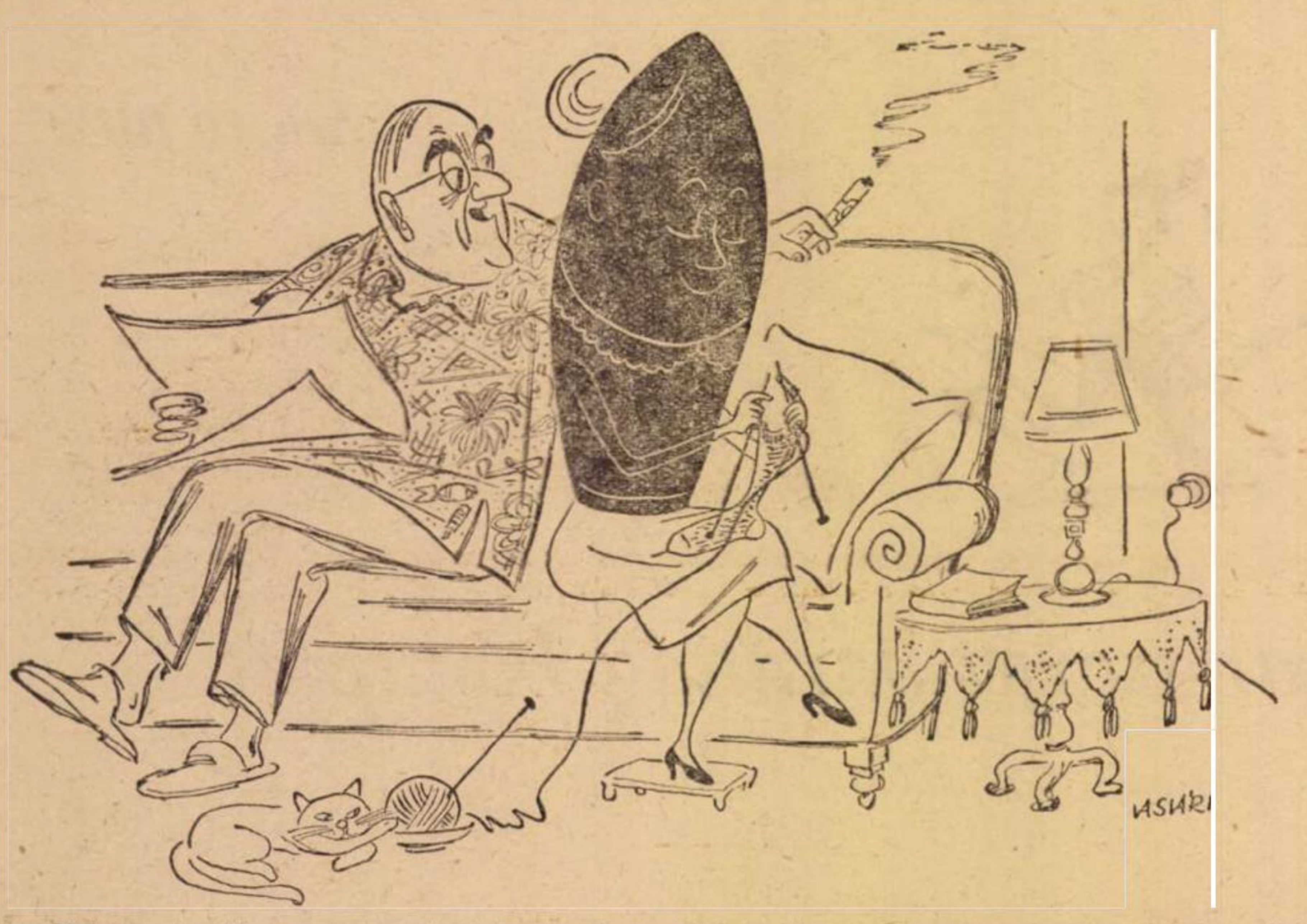

— Nekem akarják megmagyarázni, hogy mi az a békés együttélés, amikor én olyan békésen élek együtt az édes kis párommal! . . .

Ismerkedési est

A kultúrfelelős szép beszédet mondott. Ismertette a szórakozási lehetőségeket és megnyugtatta az ismerkedési est részvevőit, hogy a kirándulások, a társasjátékok nem kötelezők, a hangversenyeken, színi előadásokon, moziban nem kell vacsoramegvonás terhe mellett megjelenniök azoknak, akik inkább aludni, vagy olvasni akarnak.

Beszédét, amelyet ezúttal vagy századszor mondott el, így fejezte be:

— Nevem Nagy János. Én tehát bemutatkoztam. Most arra kérem az üdülőtársakat is, hogy mutatkozzanak be egymásnak. Ismerkedjenek meg!

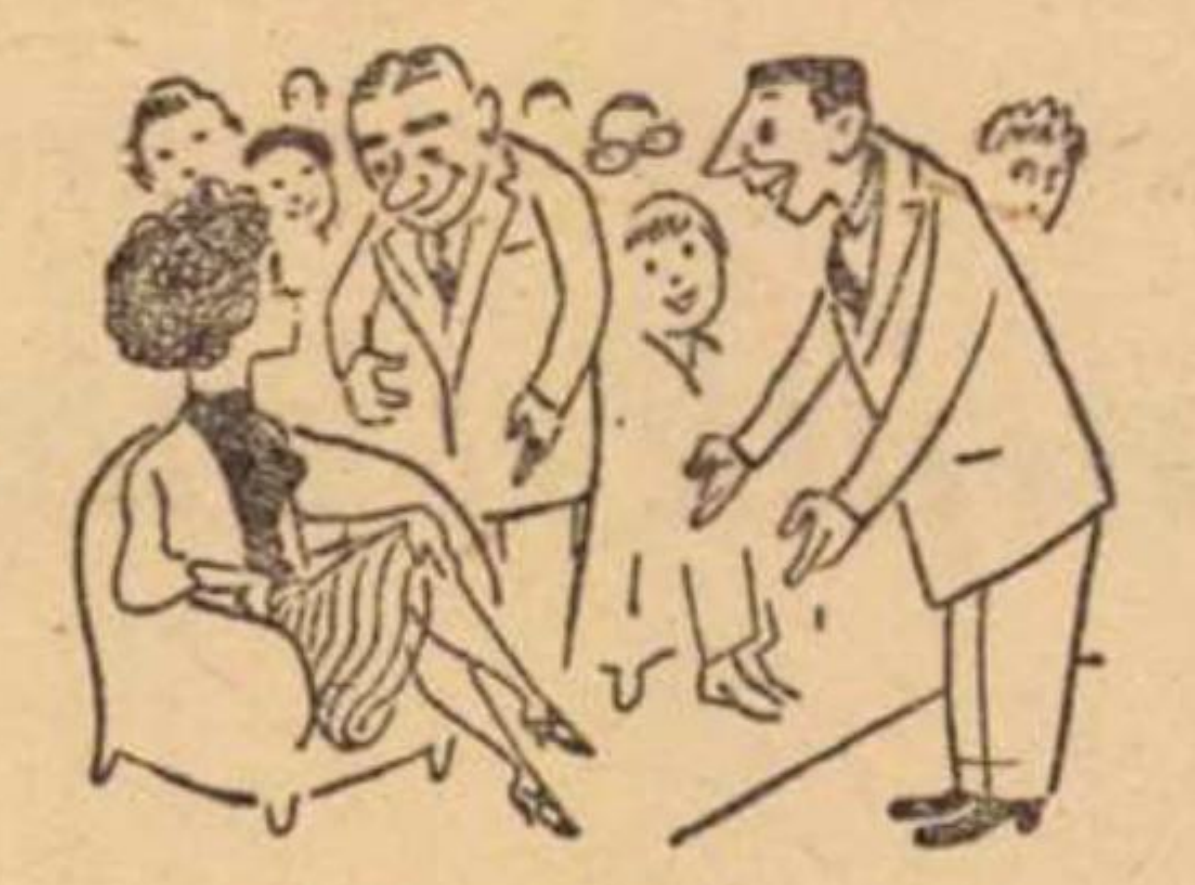

A kultúrfelelős felhívását általános bemutatkozás követte. Én, hogy mindenki lássa: milyen vicces ember vagyok, felálltam és bemutatkoztam a feleségemnek.

Dühösen nézett rám. Ugy látszik, nem tetszett neki ez a remek ötlet. Én úgy tettem, mintha nem venném észre rosszkedvét és kedvesen megkértem őt:

— Mutatkozz be te is!

Legyintett:

— Ugyan kérlek! Hiszen ismerhetsz!

Az ismerkedési lavinát tánc követte és feleségem hirtelen jókedvű lett. Ugyanis él-hal a táncért és harmonikus házaséletünk egén mindig csak akkor tornyosultak viharfellegek, ha én kijelentettem, hogy nincs az a pénz, amiért én hajlandó lennék megtanulni táncolni. Ez nem volt könnyelmű kijelentés, mert tudtam, hogy senki se bolond pénzt adni az én medveszerű mozdulataimért.

Feleségem így kénytelen volt lemondani a táncolásról, hiszen ritkán jutott táncoshoz. Ez a ritka eset fordult elő most is, mert egy keskeny bajszú fiatalember — aki a kultúrfelelős hatása alatt bemutatkozott nekünk — táncra kérte és ő boldogan indult a kis táncparkett felé.

Hitvesem, akit házias, mértéktartó, szolid, erényes asszonynak ismertem, a tánc hevében egészen megváltozott. A „vén keringő" dallamára táncoltak és ez a vén muzsika valósággal elvarázsolta. Kipirultan, boldogan mosolyogva táncolt és mosolya, amelyet táncosára vetett, egyáltalán nem volt mértéktartó. Később egy hórihorgas fiatalember kérte fel. A mosoly ezúttal már flörtszerű méreteket öltött, ami már csak azért is bosszantott, mert ez a fiatalember nem is fogadott szót a kultúrfelelősnek és be sem mutatkozott.

Ezt a mulasztását azonban pótolta, mert negyed óra múlva, amikor én egy kisfröccs mellett búsultam, hogy milyen jókedvű a feleségem (ha nincs velem), hozzám lépett és szintén fröccsöt rendelt az üdülő kis bárpultjánál.

— Zombori vagyok — nyújtotta a kezét a hórihorgas és megitta a fröccsöt.

Később kijelentette, hogy a bor jó és még két decit kért tisztán.

Azután felsóhajtott. Ugy látszik, italba akarta fojtani bánatát, mert újabb két deci következett. Ez volt az a pillanat, amikor kitárta lelkét előttem.

— Képzelje, megismerkedtem egy gyönyörű nővel. Tudja, férjnél van, de úgy látszik, a férje valami mamlasz alak. És hogy táncol! Keringőztünk, tangóztunk. Folyton rám mosolygott és tekintete csupa biztatás volt. Nézze, maga is férfi, megmondom, már biztos voltam abban, hogy ez a két hét életem legszebb két hete lesz. Odasúgtam neki, hogy menjünk a kistársalgóba, ott most nincs senki. És közelebb húztam magamhoz. Erre dühösen ellökött és tánc közben faképnél hagyott. Hiába, a nők kiszámíthatatlanok!

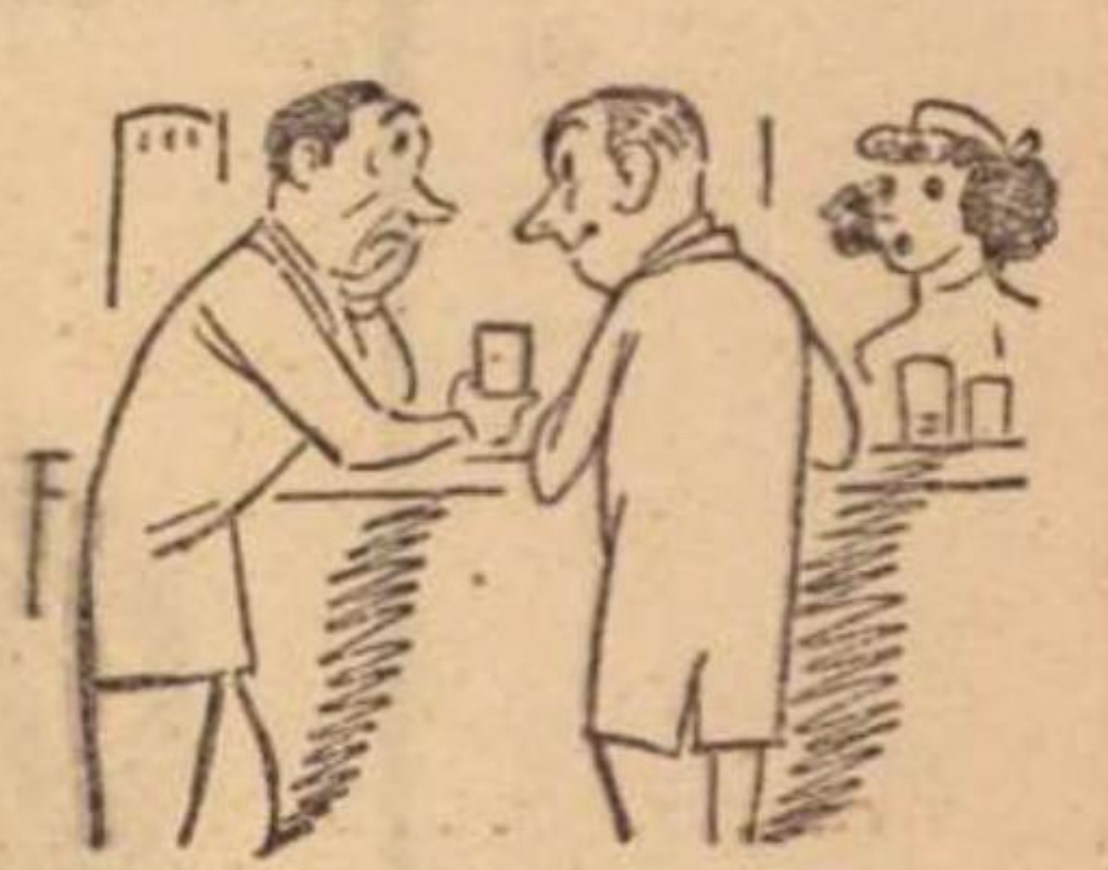

— Melyik az a nő? — kérdeztem.

— Az a sárga-kardigános! Az, aki azzal a kövér, lilaruhás nővel beszélget — mutatott a feleségemre.

Mosolyogtam és örömmel állapítottam meg, hogy hitvesem nem változott meg és nem volt szükség az ismerkedési estre, hogy megismerhessem őt . . .

Holnap azért mindenesetre megkezdem a táncleckéket . . .

Palásti László

Röptében

Irja: Miklós deák

Hír a borvidékekről

A hasznos és ügyes gépek
Szaporodnak, mint a gomba,
Szőlőművelő ekéket
Hoztak mostan forgalomba.

A fröccsöknek kedvelője
Eme hírre nagyot nézett
S vett hamar egy szőlőekét
Meg egy szódagyártó gépet.

Felújították Mozárt Don Juanját az Erkel Színházban

— Mit gondolsz, nem helyezték át a Don Juant az Operába?

— Miért?

— Mert a mi vállalatunknál is volt egy Don Juan és azt áthelyezték.

Asszonybál Baján

Asszonybál volt minap Baján,
Egyedülálló e nemben,
Egy szál árva férfiember
Nem lehetett a teremben.

Kétségkívül jól mulattak
Mindnyájan a megjelentek,
De amikor hölgyválasz volt
Mégis csak mind hazamentek.

Fésüs teveszőr anyaggal kisérletezik a Hazai Fésüsfonó

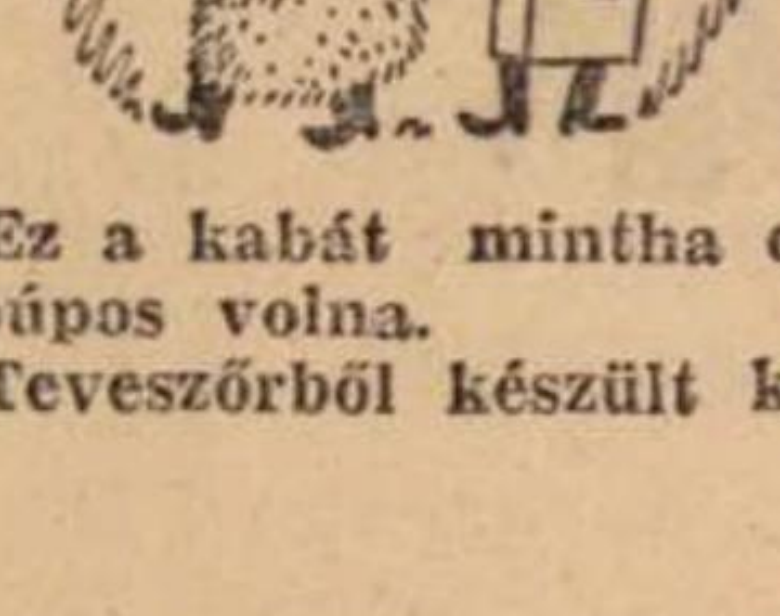

— Ez a kabát mintha egy kicsit púpos volna.

— Teveszőrből készült kérem . . .

Elkészült a háromkilós táskarádió mintapéldánya

— Kérek egy háromkilós táskarádiót.

— Lehet tíz dekával több?

Szentlőrincről jelentik

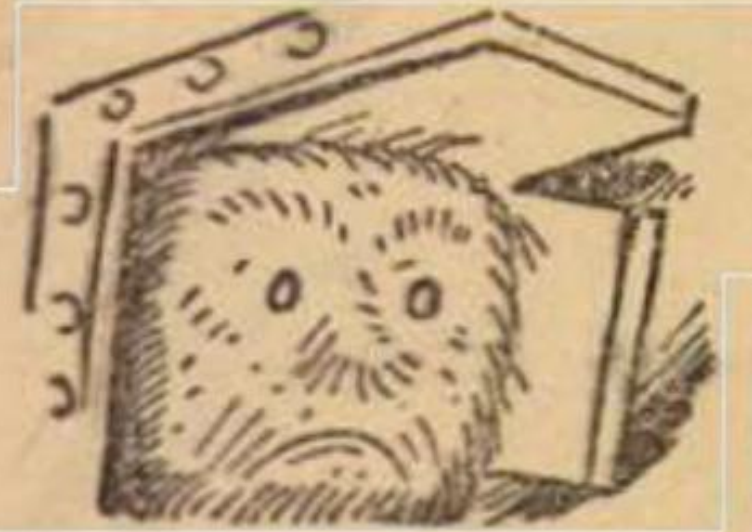

A gazdaság Szentlőrincről
Lapunknak azt üzente:
Takarmányszárító gépet
Helyeztek ott üzembe.

Hogy ez jó-e, fölösleges
Töprengeni már azon
„Benne vagyok" — jegyezte meg
A takarmány szárazon.

Elkészült az új telefonkönyv

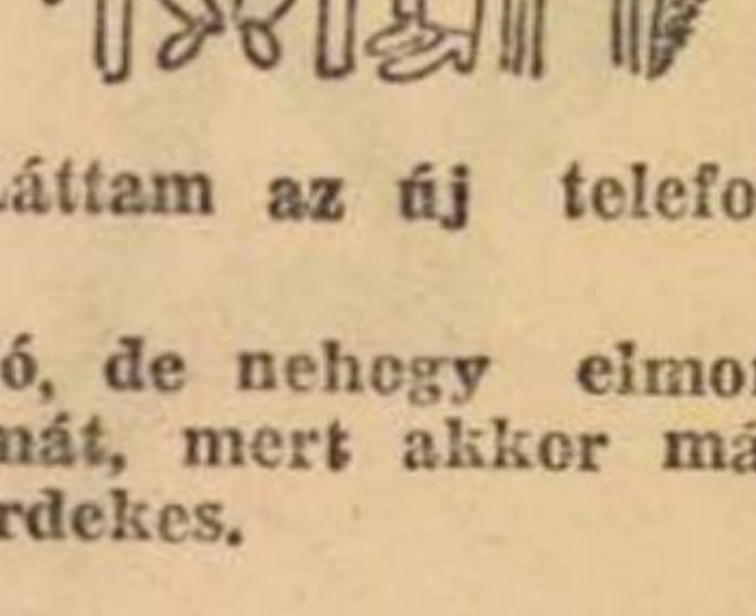

— Láttam az új telefonkönyvet!

— Jó, de nehogy elmondd a tartalmát, mert akkor már nem lesz érdekes.

Szobrok készülnek műanyagból

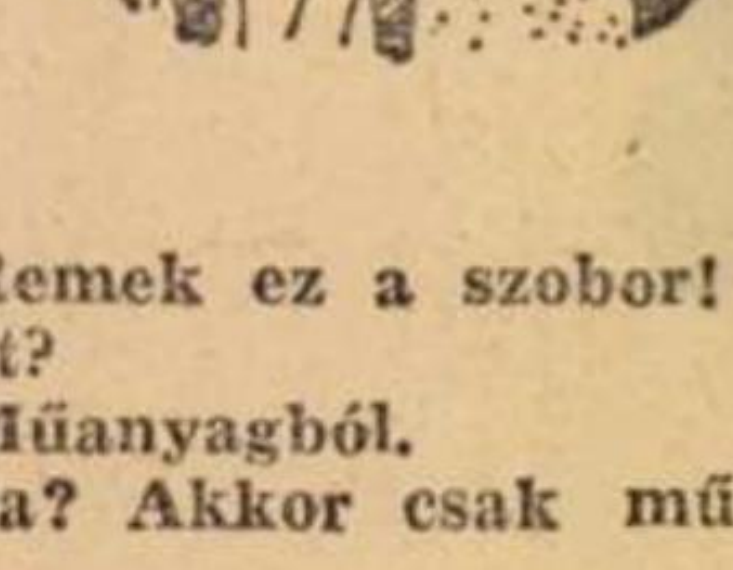

— Remek ez a szobor! Miből készült?

— Műanyagból.

— Ja? Akkor csak mű-remek.

Csalódás

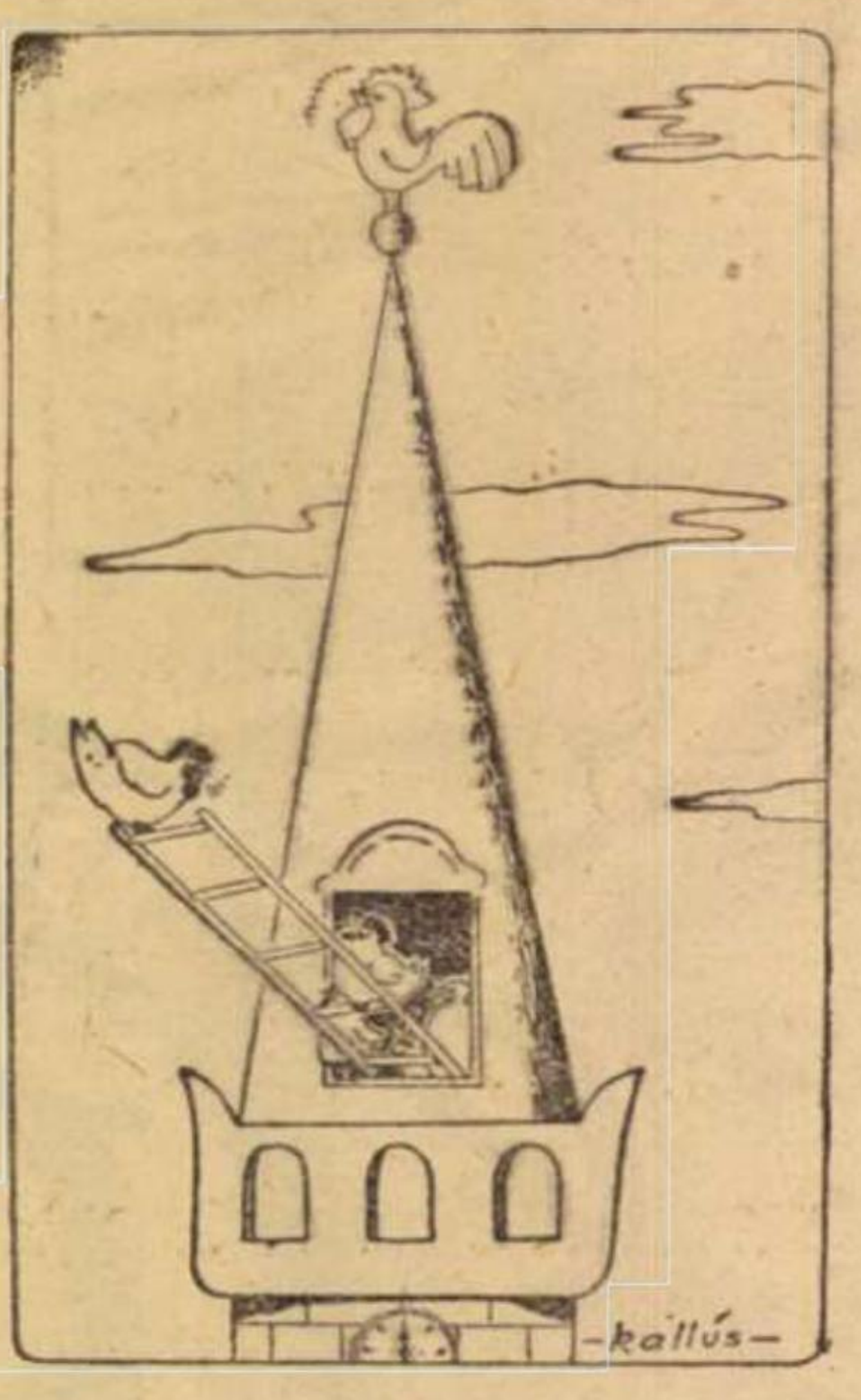

— Vissza az egész! Bádogból van!

Sertéshízlalási versenyben a falu

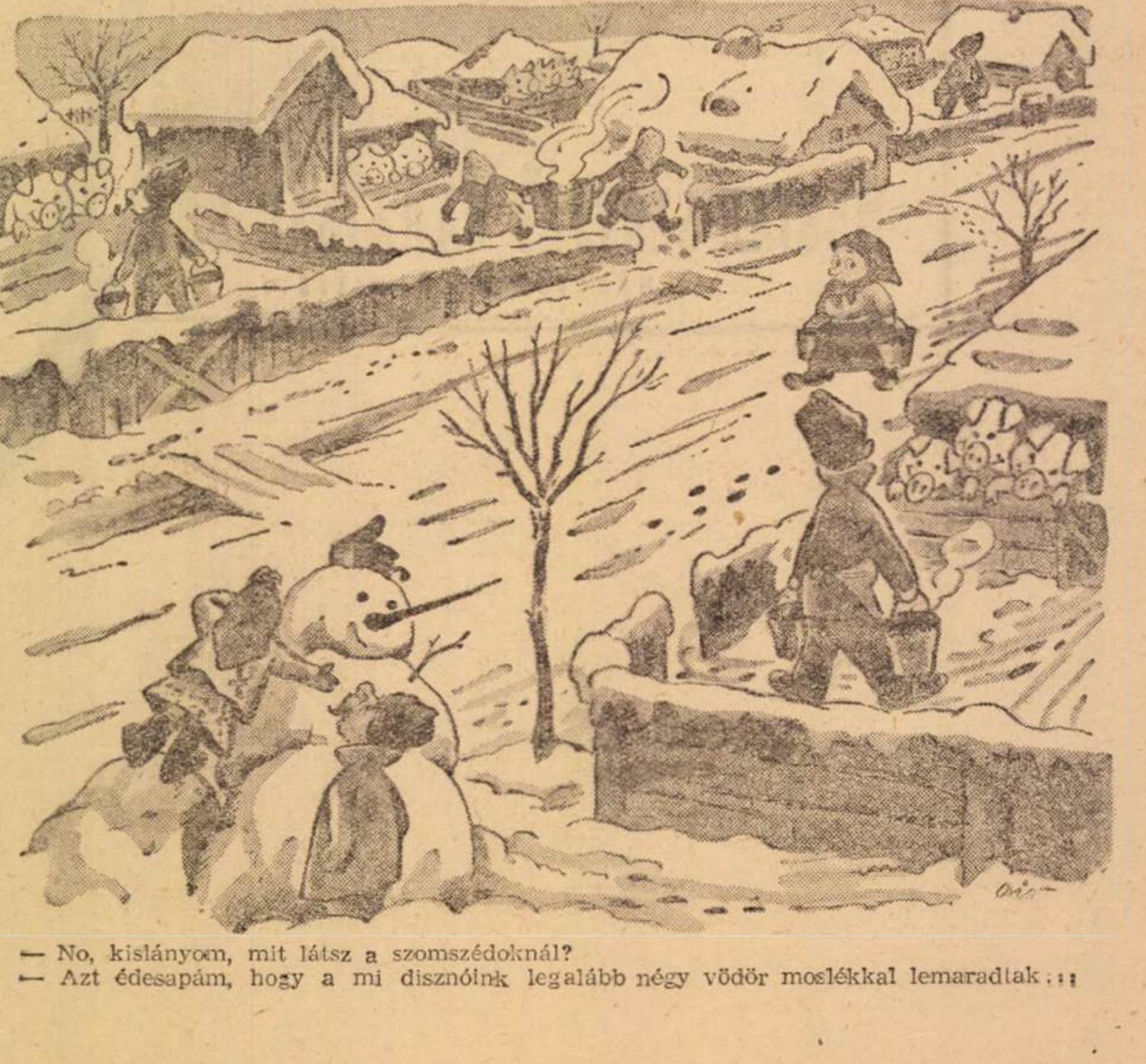

— No, kislányom, mit látsz a szomszédoknál?

— Azt édesapám, hogy a mi disznóink legalább négy vödör moslékkal lemaradtak . . .

Darvas Szilárd:

Csodaöreg

Hosszú idő óta nem láttam atyai jóbarátomat, az örökké jókedvű, örökké mosolygós János bácsit. A napokban aztán megpillantottam, amint fürge gyíkként, hetvennyolc évét meghazudtoló frissességgel osont keresztül a nagykörúton. Utána vetemedtem és sikerült is elkapnom a Wesselényi utca sarkán.

Nagyon megörült nekem, amin nem csodálkozom, mert János bácsi mindenkinek nagyon megörül, amely tulajdonságát mindig irigyeltem. Én nagyon kevés embernek tudok megörülni, kétszer is meggondolom, mielőtt egyszer megörülök valakinek. János bácsi nem ilyen, ő permanensen szívére öleli az egész világot, miért is az egész világ szereti őt, ami nem megvetendő dolog. Nem is könnyű. Aki nem hiszi, csinálja utána.

Leültünk egy eszpresszó-sarokban, ahol János bácsi mindenkire rámosolygott és rendelt egy dupla feketét. Én viszont megkérdeztem tőle, hogy mivel foglalkozik ez idő szerint.

— Csodaöreg vagyok! — mondta vidáman.

Megkérdeztem, miféle iparág ez, hol lehet megtanulni és hogy lehet ebből megélni. És János bácsi mesélni kezdett.

— Valamikor csodagyerekként kezdtem — mondta elmélázva. — Fejszámoló zseninek indultam. Hároméves koromban megmondtam, hogy mennyi kétszer kettő, meg ötször öt. Ez így semminek tűnik, de gondold el: egy hároméves gyerek! Aki még a betűket se ismeri! Az egész környék csodámra járt, mindenki megegyezett abban, hogy matematikai zseni vagyok, megmagyarázhatatlan tünemény. Mire első elemibe kerültem, kisujjamban volt az egész egyszeregy. Ha jött a tanfelügyelő, mindig engem hívtak a táblához. Csodagyerek voltam . . .

János bácsi elhallgatott. Megrohanták őt a múlt emlékei. Még egy feketét kért, mégegyszer rámosolyogott mindenkire és így folytatta.

— Aztán egyszer csak elkezdődtek a bajok. Kiderült, hogy szorozni tudok, de összeadni meg kivonni nem. Megálltam az egyszeregynél. Különben is rájöttem, hogy utálom a számtant, mint a tejbegrízt. Kopni kezdett a csoda. És tizennégy éves koromban végleg megszűnt. Akkor buktam meg algebrából.

— Ugyanis — tette hozzá János bácsi — a csodagyerekségre az jellemző, hogy minél nagyobb lesz a gyerek, annál kisebb lesz a csoda.

Hallgattunk.

— És most? — kérdeztem kis idő múltán.

— Most lényegesen könnyebb a dolgom. Most csodaöreg vagyok. Ha egy rossz viccet mondok, mindenki szívből nevet és megállapítja, milyen szellemi frissességnek örvendek. És ha valaki kétségbevonja, hogy a vicc jó, összeszidják: mit akarsz egy hetvennyolc éves embertől? Ha megyek az utcán, mindenki elcsodálkozik, hogy még járni tudok. Ha leülök, csodálkoznak, hogy még ülni tudok. Általában nem tudok olyasmit csinálni, amin ne csodálkoznának. Ha valaki a hátam mögött rosszat mond rám, nyomban ráförmednek: Nem szégyelled magad? És hozzáteszik: majd figyeld meg, te milyen hülye leszel hetvennyolc éves korodban.

— Állásban vagy? — kérdeztem tőle.

— Hogyne — mondta vidáman János bácsi — van egy tiszteletbeli állásom. Nem kell semmit se csinálnom, mert azt mondják, már az is csoda, hogy ebben a magas korban állásban vagyok. Amint hogy igaz is — tette hozzá elgondolkozva.

Kifizette a feketéjét és elbúcsúzott.

— Még csak azt akarom mondani — mondta, miközben felsegítettem a kabátját —, hogy a csodaöregségben az is jó, hogy nem kopik. Mert minél öregebb lesz az ember, annál nagyobb lesz a csoda.

Kezet fogtunk, futtában rámosolygott mindenkire és kiosont az ajtón. A kiszolgálónő utána nézett és elismerően csóválta a fejét.

— Hogy valaki ebben a korban így bírja a feketét — mondta. — Kész csoda . . .

Politikai meteorológia

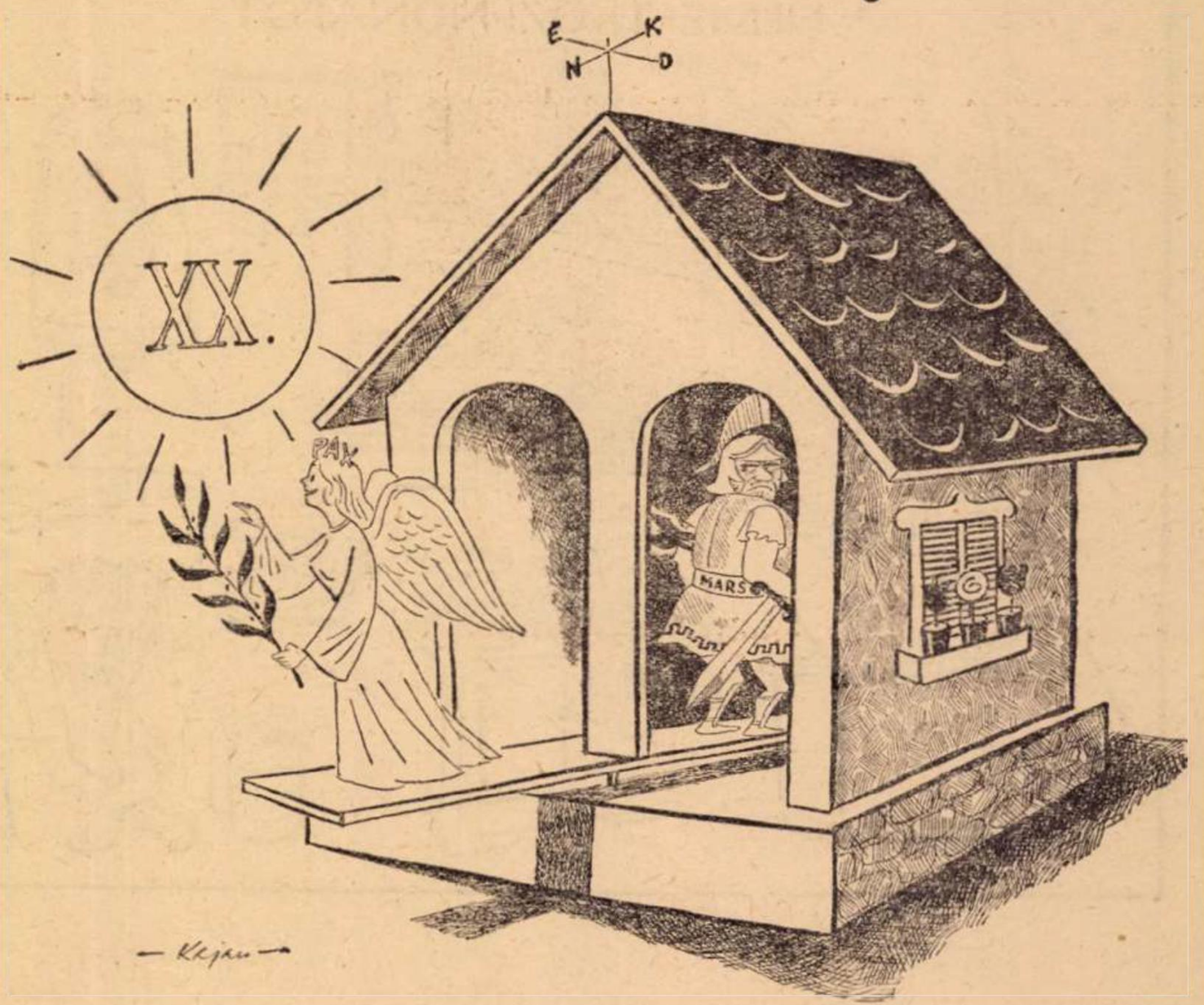

Tartós szép idő várható . . .

AKI BIZTOSAN SZÁMIT A FELSZABADULÁSI VERSENY ZÁSZLAJÁRA

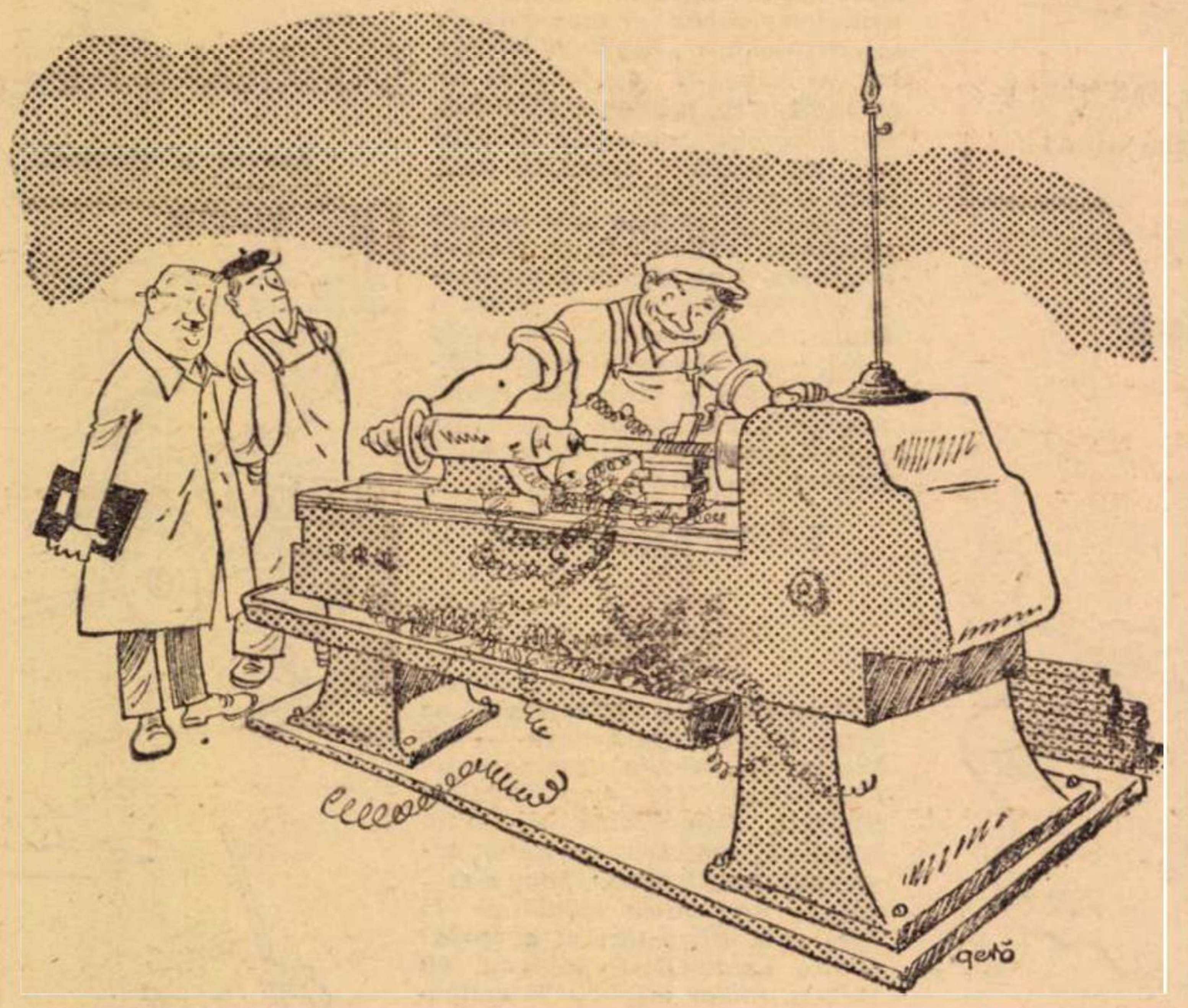

Az ankét

Csengett a telefon.

— Halló! Maga az? — kérdezte a drót másik végén Obsuszta kartárs, közvetlen főnököm.

— Igen, én vagyok.

— Ide hallgasson kedves Pistám, — ajaj, ez kérni akar tőlem valamit, cikázott át agyamon a gondolat, de ő máris folytatta, — a vállalat kapott két meghívót mára, „A sztratoszférarepülők és a gyöngyhalászok túlórapótlékának elszámolási problémái" című ankétra. Magára gondoltunk, hogy a . . .

— Igen, de nekem — hebegtem közbe.

— Nézze, nem kötelező — változott komolyabbra a hangja —, de vegye megtiszteltetésnek, hogy az igazgató elvtárs is magára gondolt elsősorban, hogy mint vállalati bérfelelős képviselje a vállalatot.

— De Obsuszta kartárs nekem ma orvoshoz kell mennem, mert szúr a szívem, meg marathoni futóedzésem is van, készülök az olimpiára, kórházba kell mennem a Máli nénit meglátogatni, mert férjhez megy és nászajándékot kell venni a Sárinak, mert nagyon beteg . . .

— Hát azt hiszi, hogy nekem nincs más dolgom? Ma jön hozzánk látogatóba az anyósom vidékről, és én mégsem megyek haza, inkább részt veszek az ankéton. Első a vállalati érdek — világosított fel és hozzátette —, a mindennapi munkájában is nélkülözhetetlen, hogy meghallgassa ezt az előadást.

— Mikor és hol? — adtam hangot beletörődésemnek.

— Öt órakor az ankétok házában, a meghívót leküldöm s majd ott találkozunk.

— Rendben van — tettem le a hallgatót s mérgesen gondoltam arra, hogy pont ma kell annak az ankétnak lennie, amikor megbeszéltem a Jucikával, hogy öt órakor a Kicsi eszpresszóban találkozunk.

Ember tervez, ankét végez! — mondták a görög bölcsek.

Óh Jucika, szép hosszú szőke hajával, kék szemével, kicsi piros szájacskájával . . .

Mit szól majd Jucika, ha nem megyek el, és mit szól Obsuszta kartárs és az igazgató elvtárs, ha nem megyek el? — ez a két kérdés viaskodott bennem fél ötig.

Végül is győzött a kötelességtudat.

Elmegyek.

Mikor fél öt után tíz perccel kiléptem az ajtón, éppen Obsuszta kartárs jött felém.

— Pontos legyen, ötkor ott találkozunk — kiabálta a folyosó végéről.

— Pontos leszek — válaszoltam, és rohantam le a lépcsőn.

Hiába siettem, mégis elkéstem.

Öt óra múlt tíz perccel, amikor beléptem a Kicsi eszpresszó ajtaján. Tekintetemmel Jucikát kerestem.

Hopp, megvan! Ott ül Jucika az ablaknál, s int felém. Gyorsan ugrálok feléje az asztalok között mint egy akrobata, sűrűn kérve bocsánatot jobbra, balra.

— Ó, pardon, ne tessék haragudni — kértem egy férfit, akinek véletlenül ráléptem a lábára, mert közben a mellette ülő 20 év körüli csinos, vörös nőre néztem.

— A saját lábán járjon — fordult felém, és felelt goromba hangon Obsuszta.

Mind a ketten úgy fordítottuk el hirtelen a fejünket, mintha nem is ismertük volna egymást.

Az ankétról másnap egy szó sem esett.

Hetényi István

Váltás

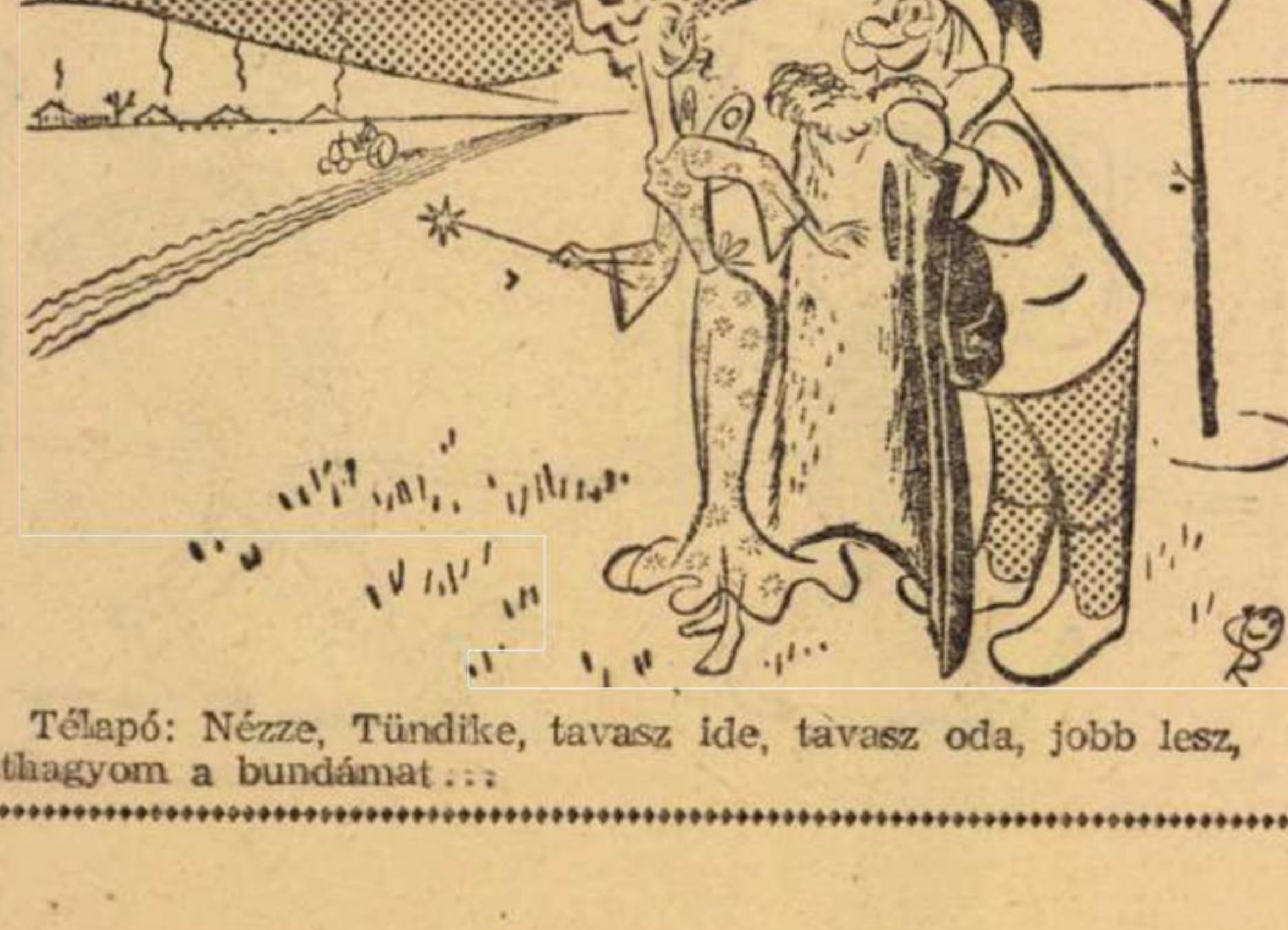

Télapó: Nézze, Tündike, tavasz ide, tavasz oda, jobb lesz, ha itthagyom a bundámat . . .

A jövő titkárnője

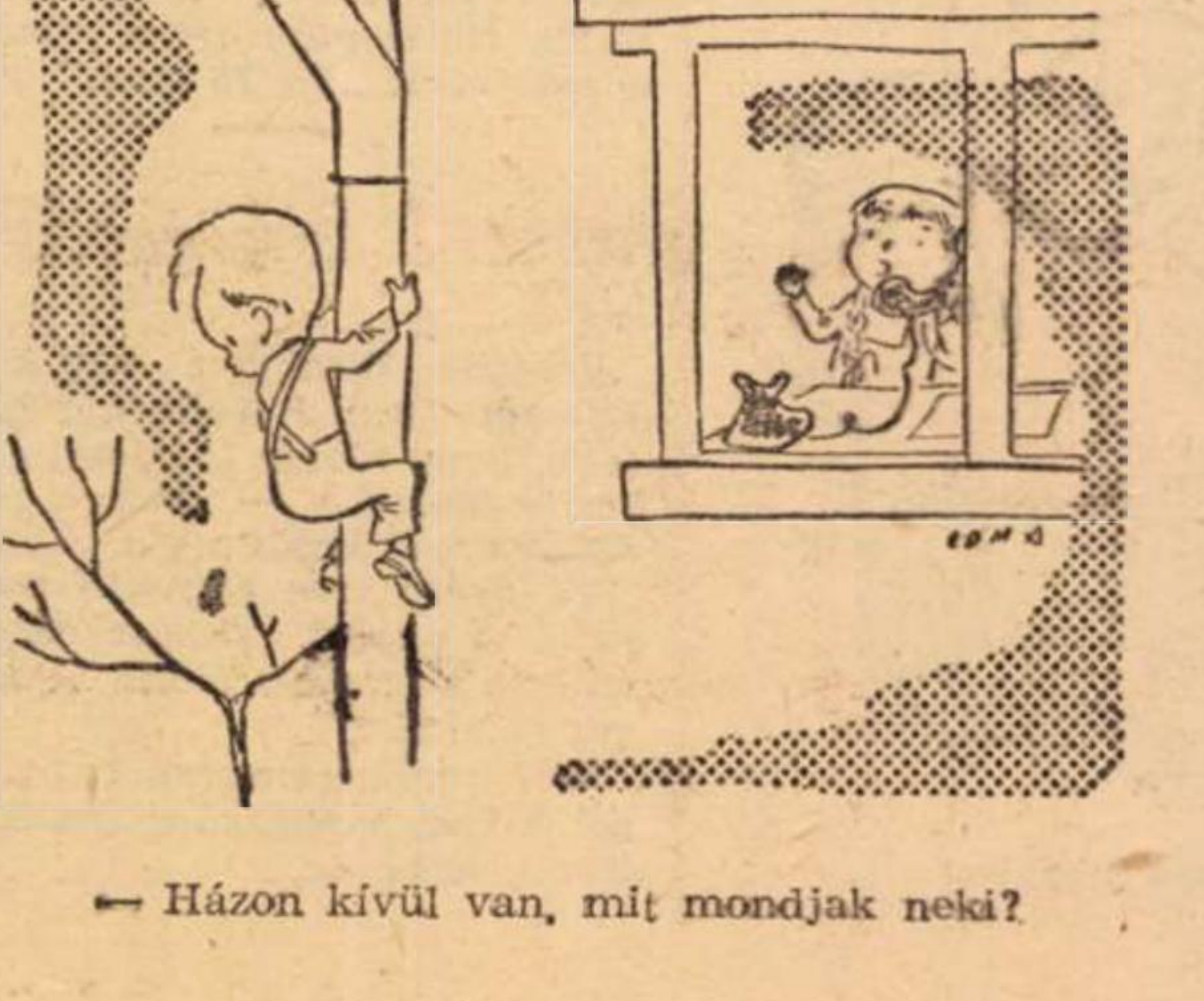

← Házon kívül van, mit mondjak neki?

MÁRCIUS 8-ÁN ÜNNEPELJÜK A NEMZETKÖZI NŐNAPOT

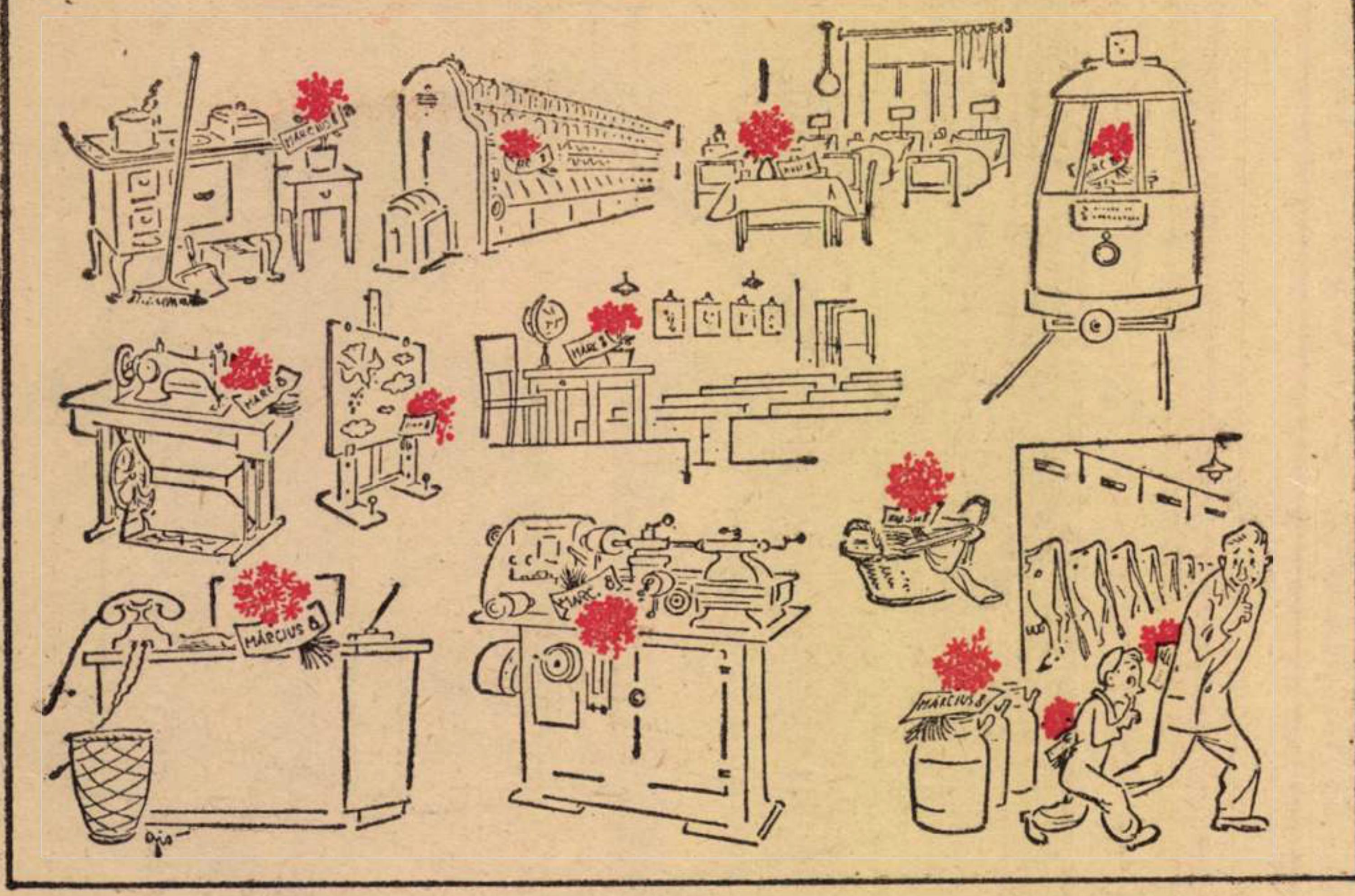

Két irodai típus

A „nassoló"

Mint a szarkamadár, belecsippen a körme hegyével
mindenüvé, ahol egy kis eledelre talál:
egyre csak azt lesi, hogy mit eszik a fiókból a kartárs,
ott terem és belenéz, — éhes, akár a sakál.

Kínáltatja magát a mucus, fuvolázik a drága,
közben amíg kotorász, fintorog és csipeget:
„Jaj, de csodás ez a paprika! Ó, mily friss a szalámi!
Adj ide csöpp savanyút, — vagy pirinyó hideget!..."

Mily csodajó, hogy a víz olyan ingyen csordul a csapból:
boldogan érzi ízét, mert az itóka — potya...
Torkoskodni imád, de nem adna ki egy fagaraskát,
vastagon, állhat a pénz, — nem pazarolja soha!

Ámde ha egyszer egy kis süteményt hoz a munkahelyére,
adni kicsiny falatot bárkinek óvakodik!
(Van, akinek idegen tollaktól ékes a teste,
lám, az övé idegen ételen tollasodik!...)

Az „elfoglalt"

— „Mondd, tubicám, nem akarnád tudni, kitől van e nájlon?
És ez az új csodaszép mű-krokodil retikül?
Kell az anyósodnak kakaó?... Diktálom a címet!
Nélkülem ezt se tudod: én tudom. Én EGYEDÜL!..."

Így macerálja e jótét nő irodában az embert,
ő az a lény, akinek szája darál, be nem áll.
Mindenüvé van kapcsolata, vagy akár befolyása:
ténykedik, ám ezalatt — láthatod! — mitse csinál.

Mint akinek hivatása az ügy, ő buzdít, irányít,
közvetít értesülést — ad felvilágosítást;
a telefonon ajánlja az orvost, a konyhareceptet,
nincs egy perce, mikor „ügybonyolítani" lásd.

Multkoriban azután rádördül a főnöki intés:
„Hol az a számla? Mikor gépeli végre nekem?"
„El vagyok én foglalva!" — felel sértetten a tündér,
„jaj, ugye vár, mivel épp más ügyen értekezem!..."

Bedő István

Női dolgok

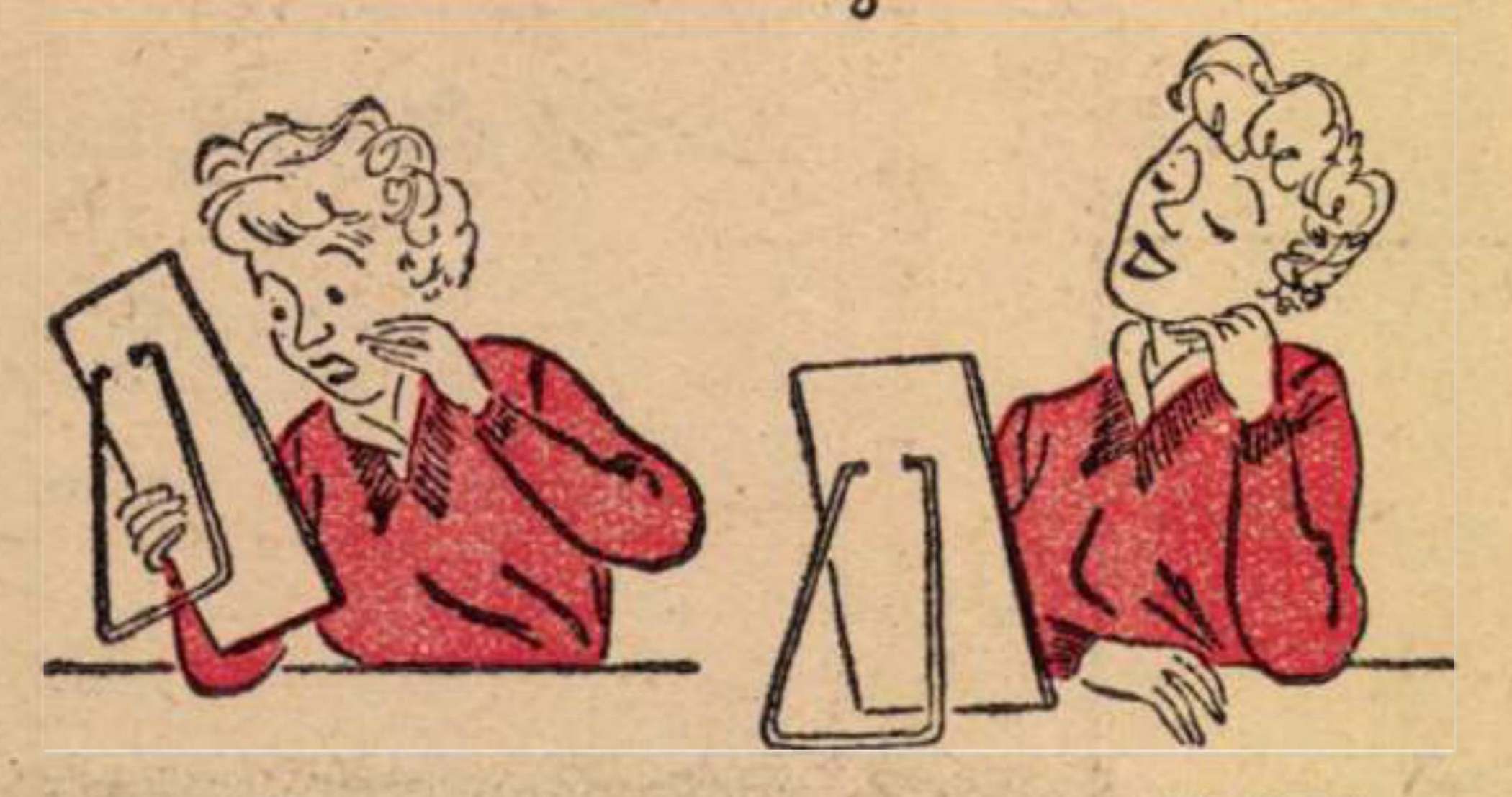

— Öregszem... — ... de a Kati is!

(Vasvári Anna rajza.)

Reggeli berzenkedés

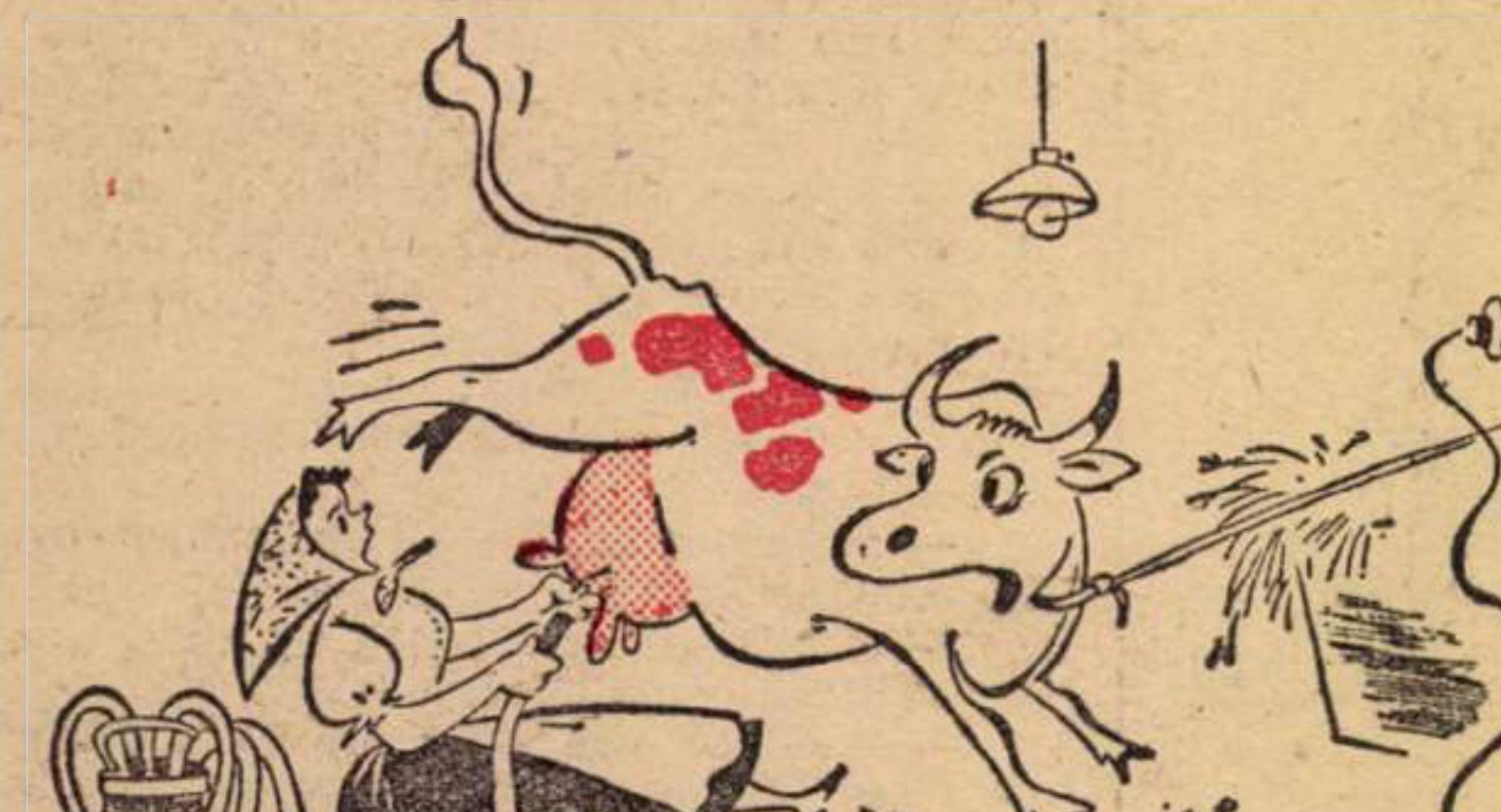

Riska: — Juj, de hideg!

A Felsőbabádi Állami Gazdaságban erősen csökkentették a tojás önköltségét

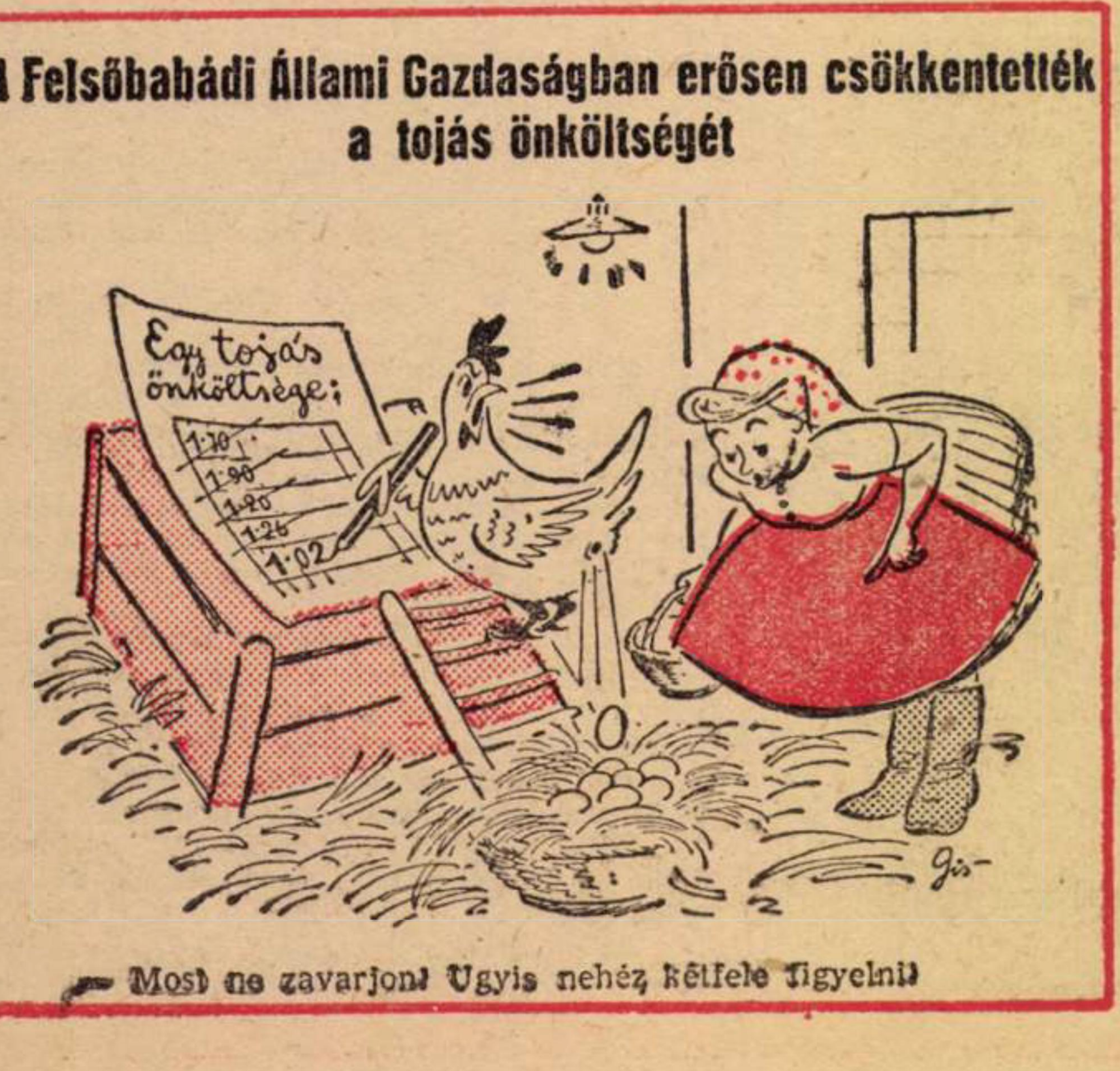

— Most ne zavarjon! Ugyis nehéz kétfelé figyelni!

Külföldi szemle

Ciprusi történet

A ciprusi angol parancsnokság jelentette, hogy Gordon Hill káplár eltűnt. Angliában lakó szüleit kétségbeejtette a szörnyű hír és miután két hétig nem kaptak a fiúkról újabb értesitést, a görög lapokban felhívást intézték a ciprusi „felkelőkhöz" — azaz szabadságharcosokhoz. „Egy anya könyörög — hangzott a felhívás — mondják meg, mi van a fiúnkkal. Ha él, közöljék, mennyi a váltságdíja, ha meghalt, engedjék meg, hogy eltemessük!"

A drámai felhívás nem maradt visszhang nélkül. E. D. Watson alezredes, Hill káplár parancsnoka közölte a szülőkkel, hogy a káplár valóban eltűnt, mégpedig azért, mert 14 napi fogságra ítélték és bújkál a járőr elől. Amint megkerül, hirt adnak róla a könyörgő anyának. Utoljára az egyik csapszékben látták.

Szicilia nagymamája

Harsonaszóval jelentették az olasz lapok, hogy Gracia Longo, becenevén „Szicilia nagymamája" Catániában 104 éves korában meghalt. Pompázatos temetésre készültek, amikoris az iratok átvizsgálásánál kiderült, hogy a csodálatos nagymama mindössze 75 éves volt. Hogy történt a csoda? Gracia Észak-Olaszországban élt 1942-ig. Ekkor meghalt 90 esztendős korában a nagynénje, Maria Longo és Gracia a halott irataival Sziciliába költözött. Itt kedvezően fogadták a „90 éves" fürge nagymamát, kegydijat utaltak ki számára, amiből vigan éldegélt. Amikor 1952-ben száz éves lett, hatalmas ünnepséget rendeztek a tiszteletére, sok pénzt és ajándékot kapott és még a köztársasági elnök is táviratilag üdvözölte. Ekkor kapta a „Szicilia nagymamája" büszke cimet, amit haláláig viselt. Holta után aztán felvésték a sirkövére: „Élt 75 évet."

A HUMOR könyvéből

Mátyás királyhoz egy koldus jött kéregetni. Kérelméhez hozzátette, hogy többet is adhatna neki király testvére — hiszen mindnyájunknak közös atyja Ádám.

A király erre egy fillért adott neki. A koldus panaszkodott a csekély adomány miatt. A király igy válaszolt:

— Ha minden testvérünk ennyit ad neked, nemsokára gazdagabb leszel, mint én.

Ami az ifjúságnál-

kiment a divatból — ...és ami divatba jött

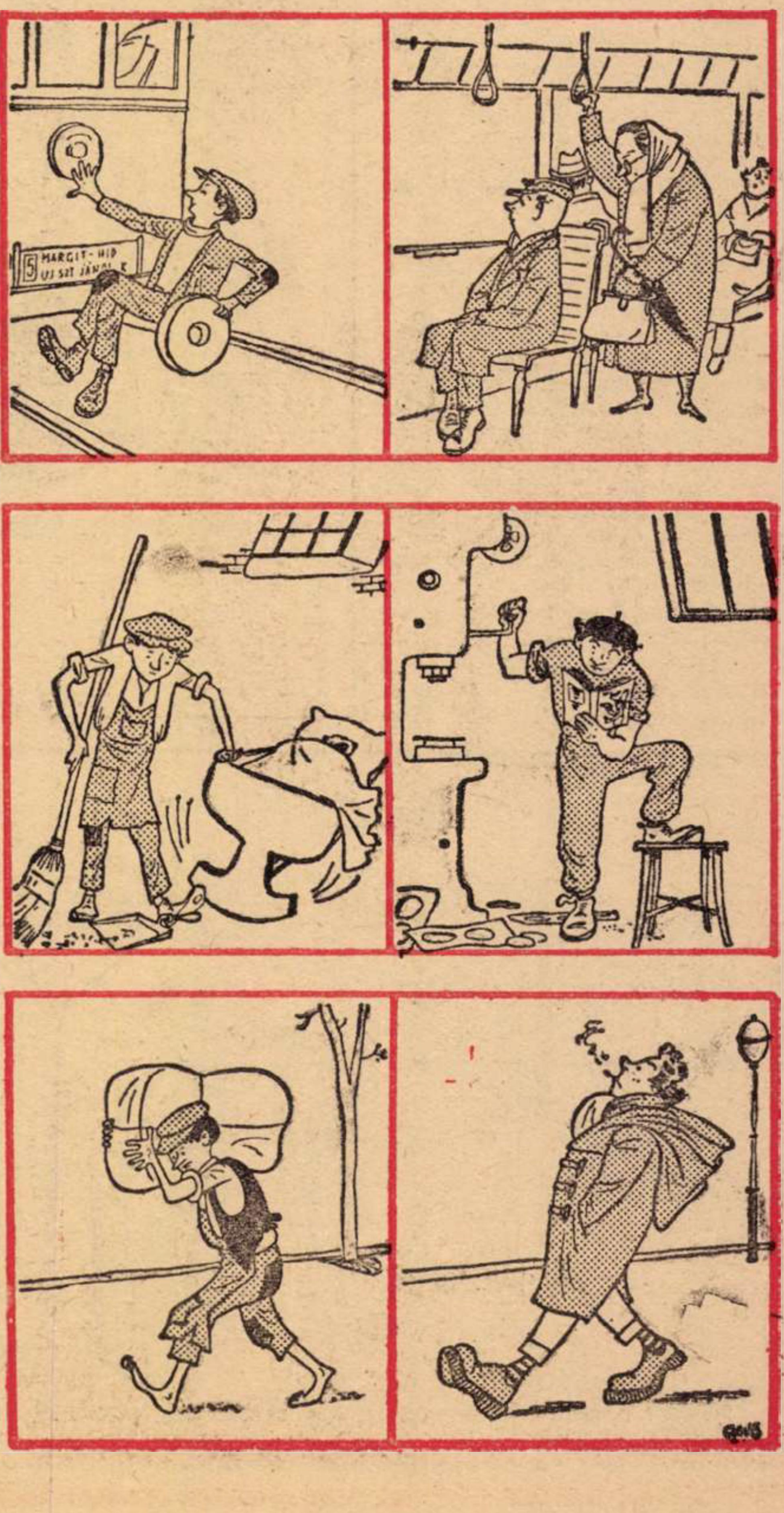
5
MARGIT-HID ÚJ SZT JÁNOS K

SZILÁGYI JOLÁN KIÁLLÍTÁSÁRÓL

Szilágyi Jolánnak, a kitűnő grafikusnak és festőművésznek a Nemzeti Szalonban most megnyilt önálló kiállításáról válogattuk az alábbi rajzokat.

Együttműködők.

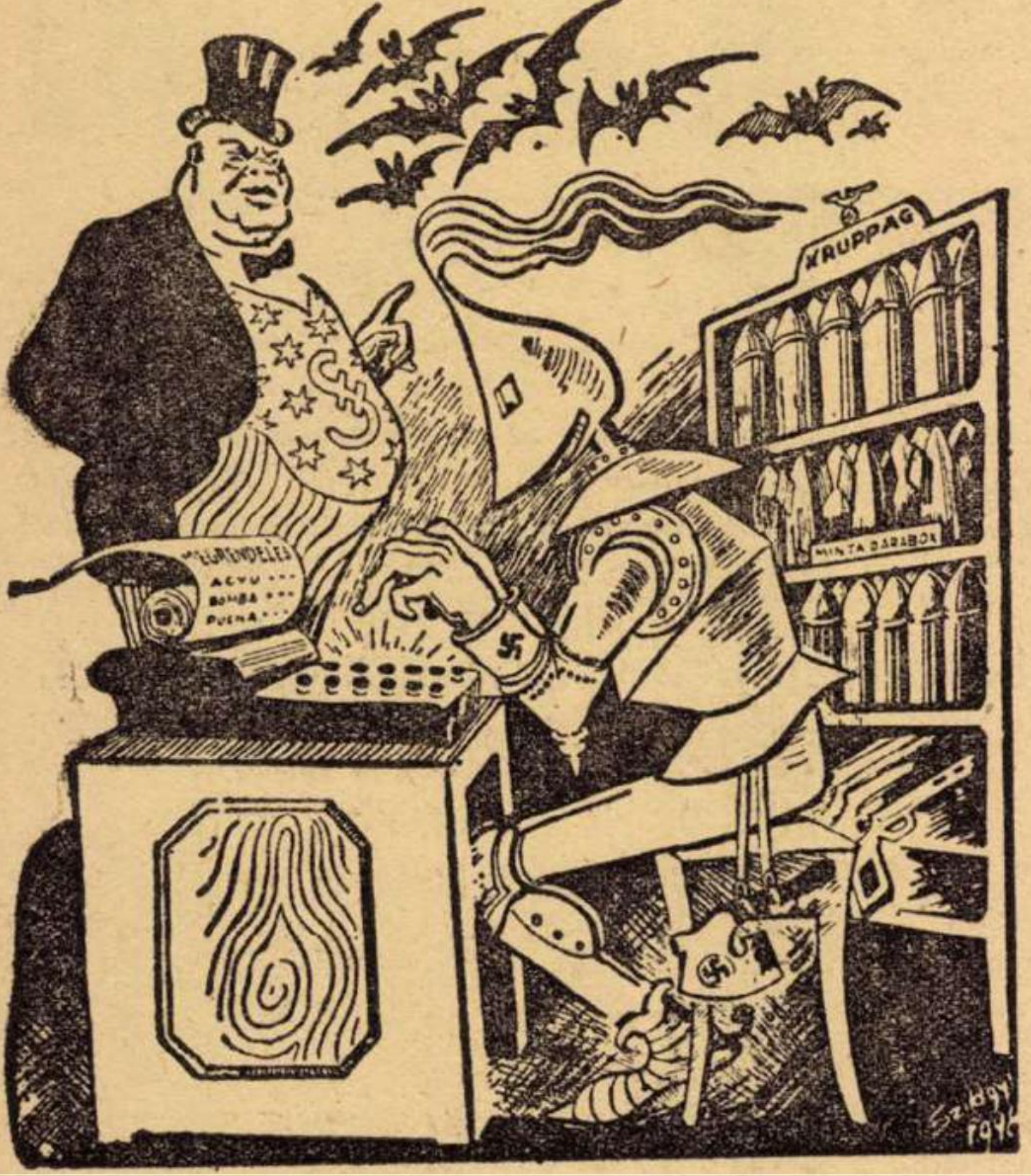
KRUPPAG
MINTA DARABOK
ACÉL
BOMBA
PUSKA

Veszedelmes lépés

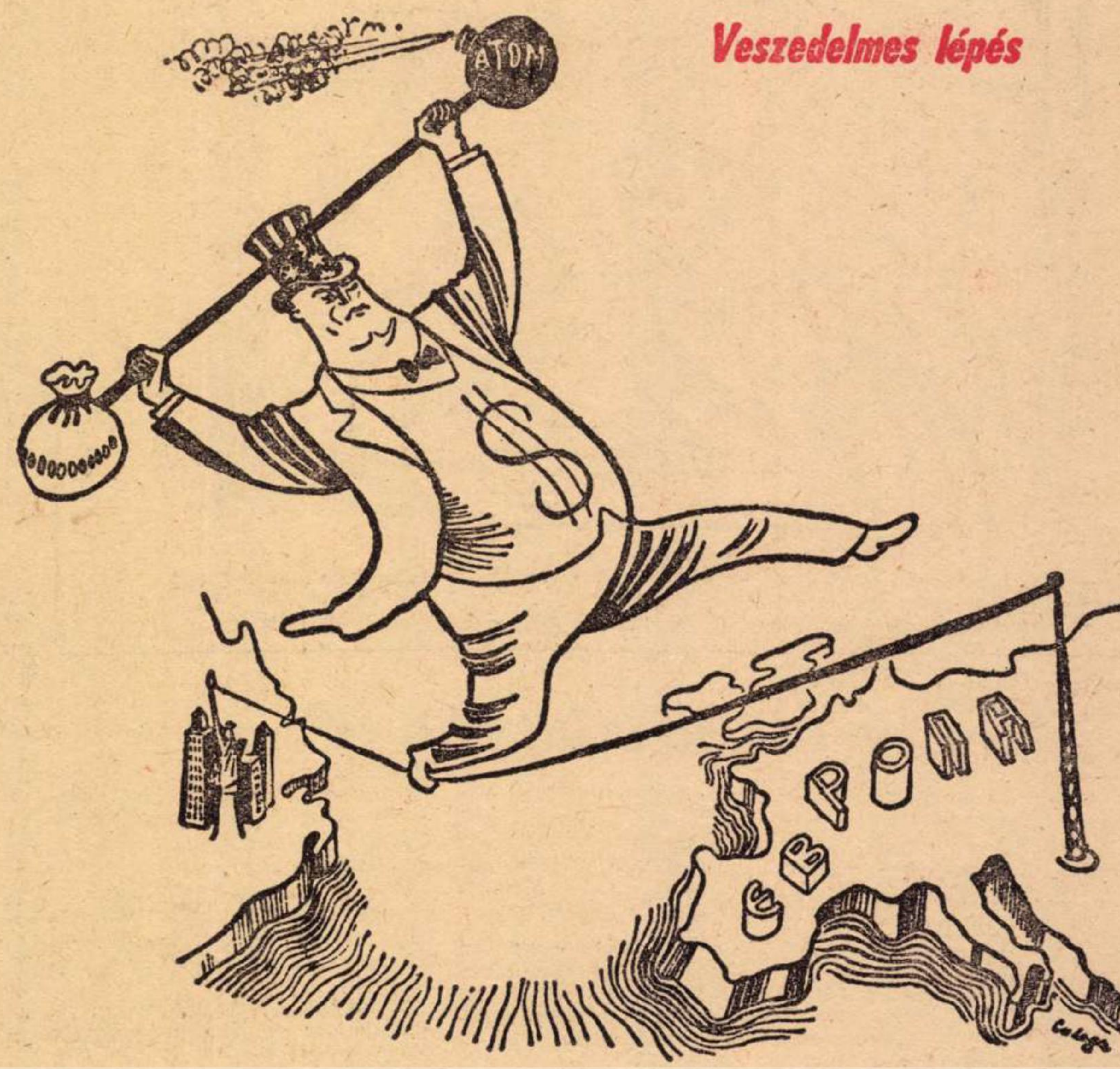
ATOM
ЕВРОПА

Akik félnek a békétől

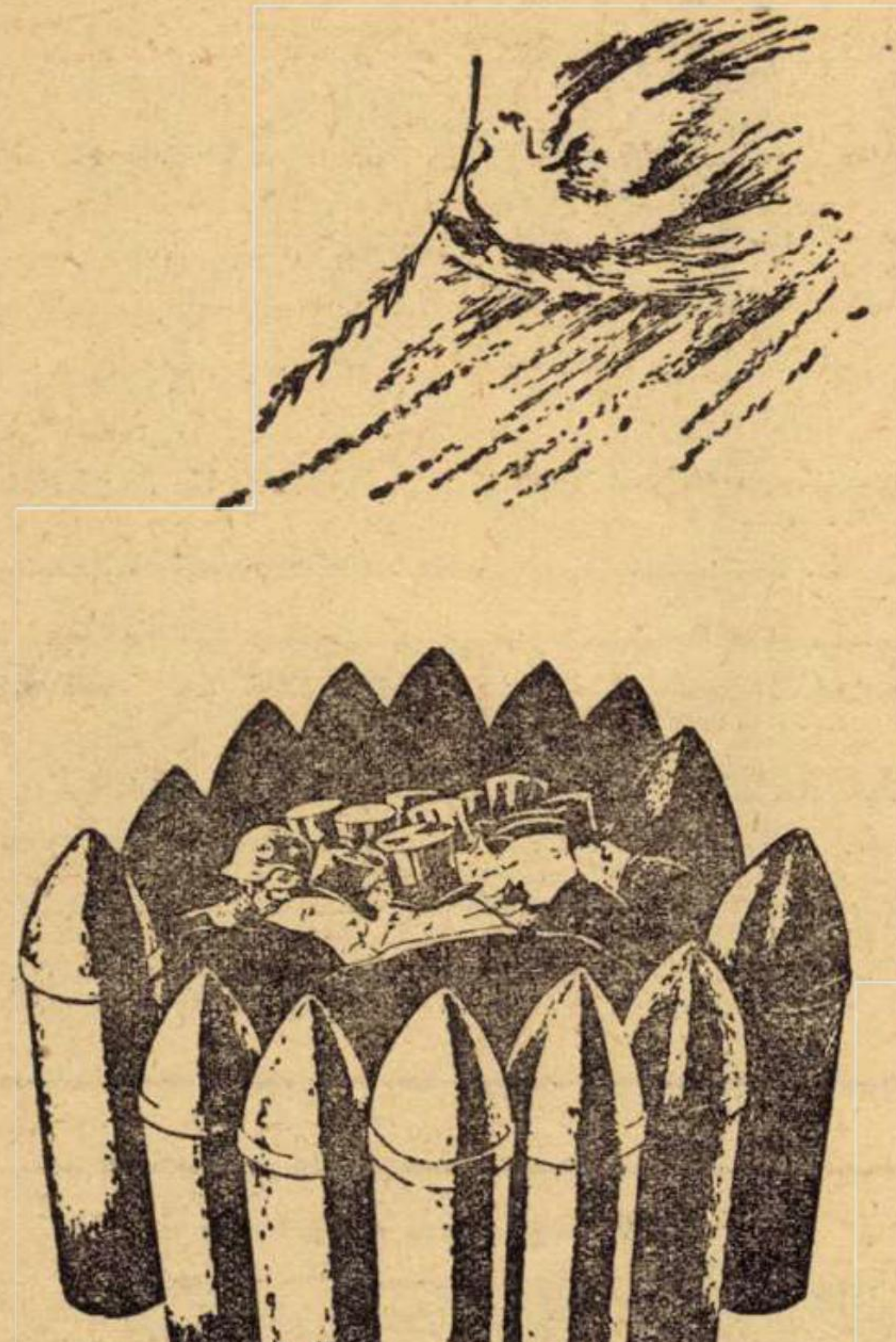

A szív embere

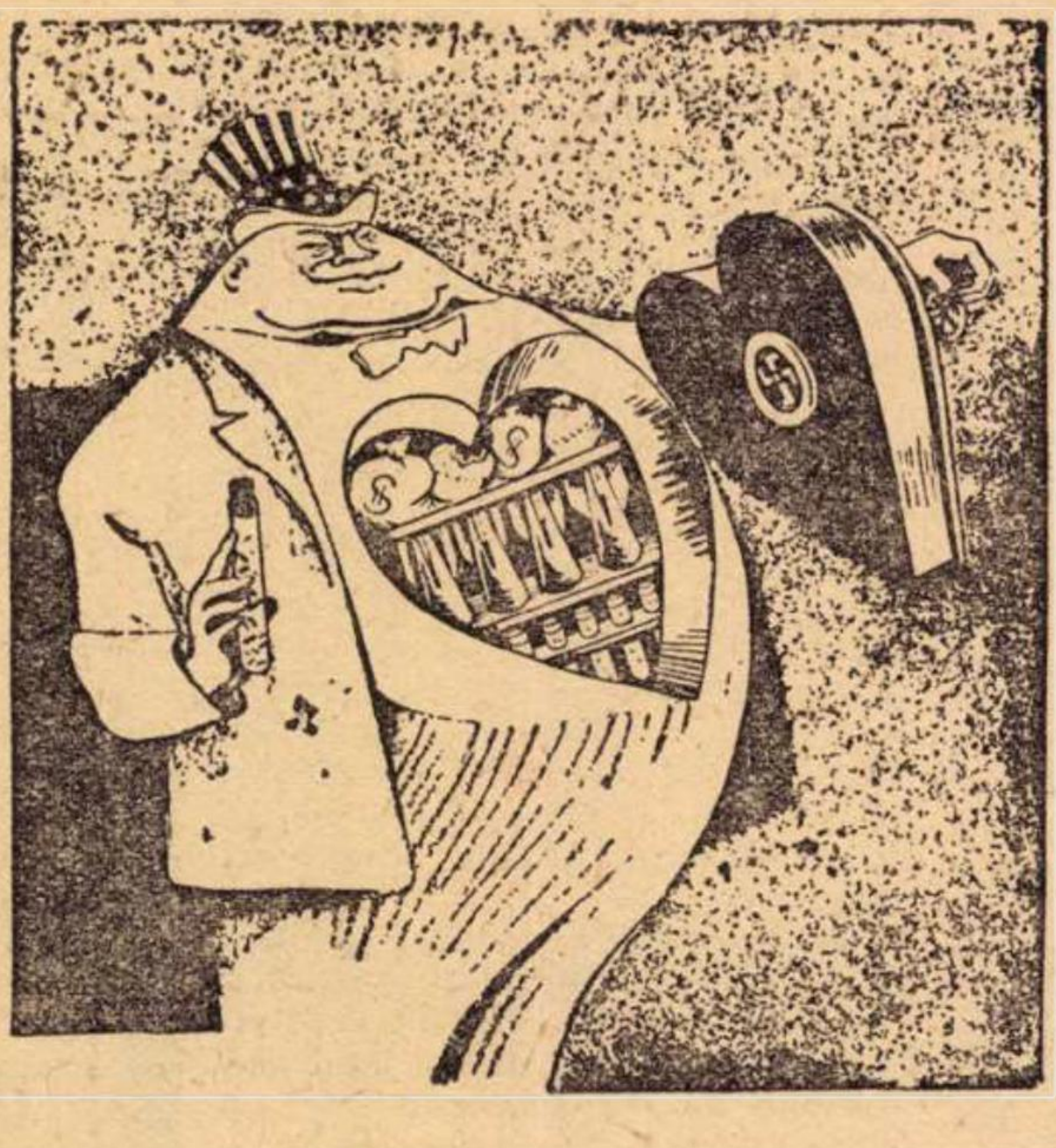

Az ügyész vágyálma

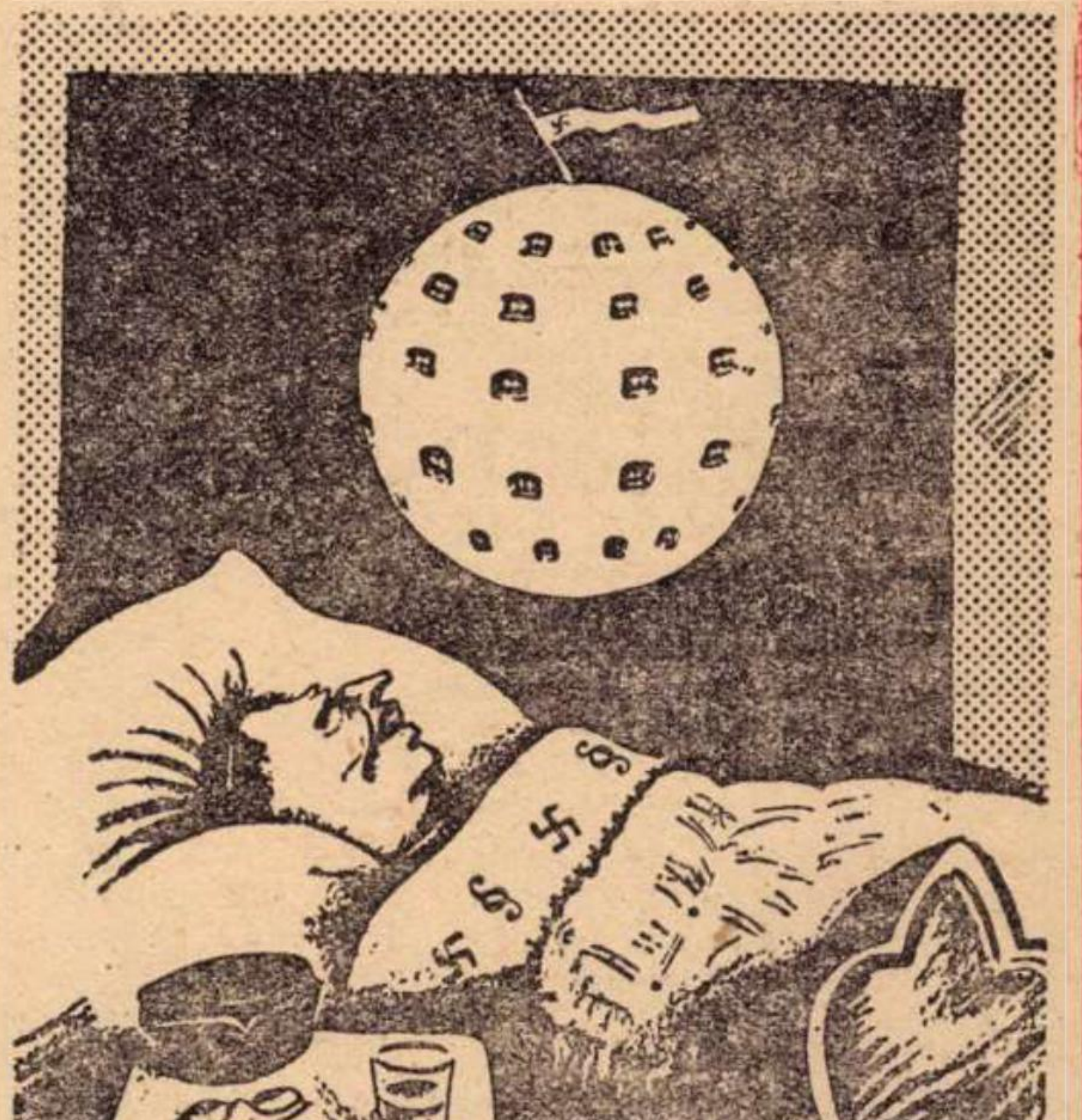

Ki búsul, ha a béke erői kibontakoznak?

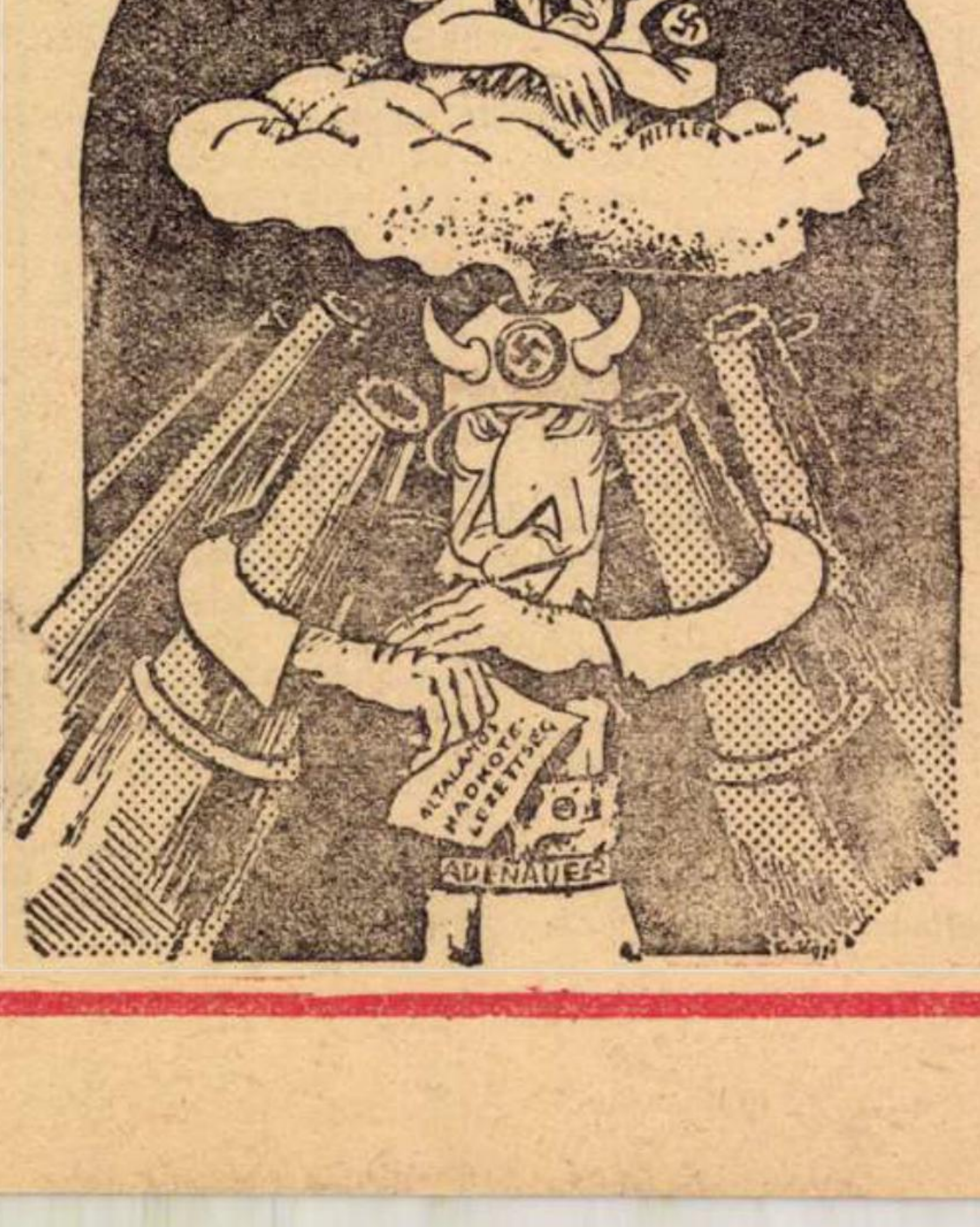
HITLER
ÁLTALÁNOS HADKÖTELEZETTSÉG
ADENAUER

A galambtól félti

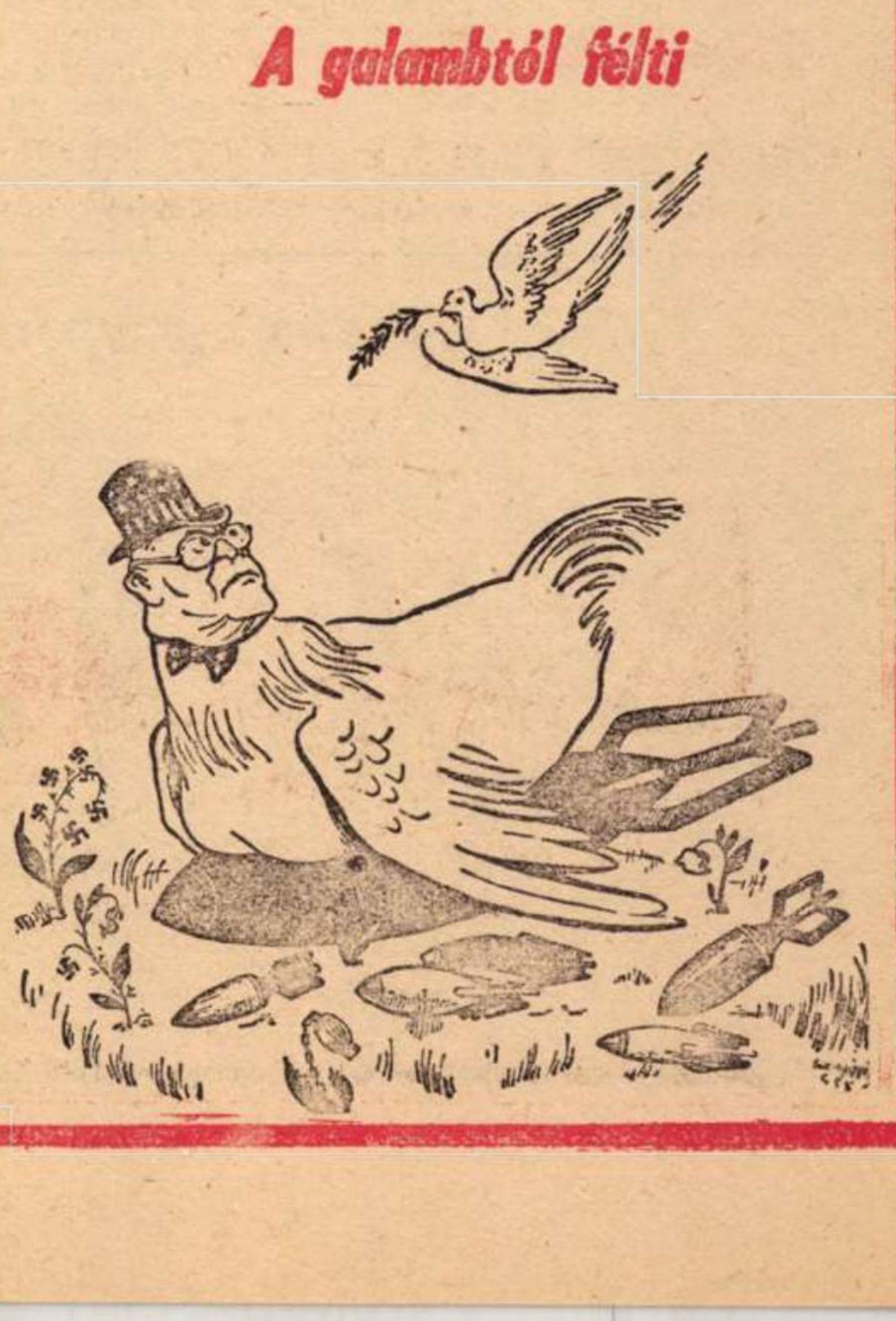

Amerika hangjai

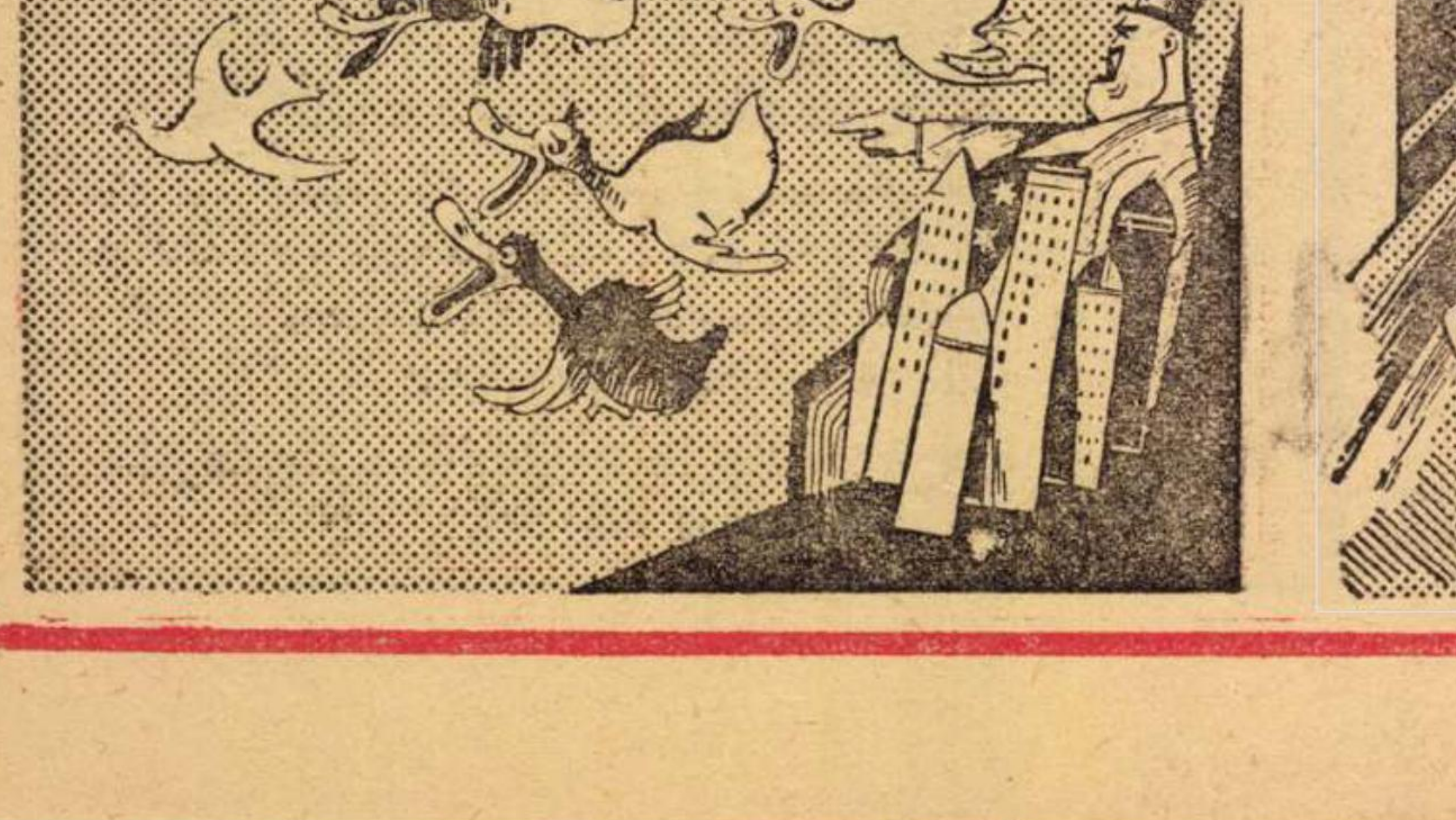

TÉESZ-LÁTOGATÁS

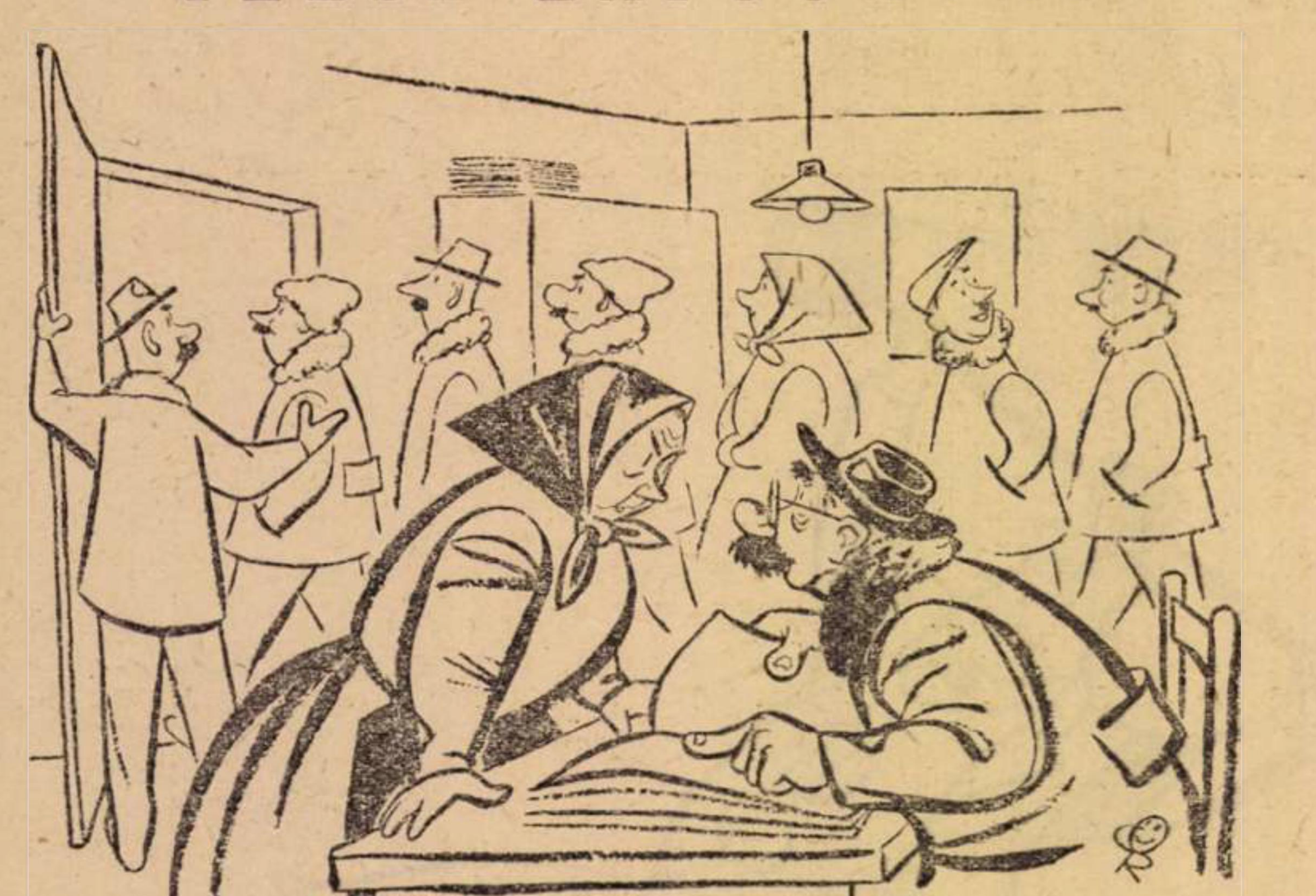

— Miért nem jön megnézni az állatállományt! Talán valami izgalmas regényt olvas?

— Még annál is izgalmasabbat. A Kovács Jani munkaegységkönyvét...

Ebadták

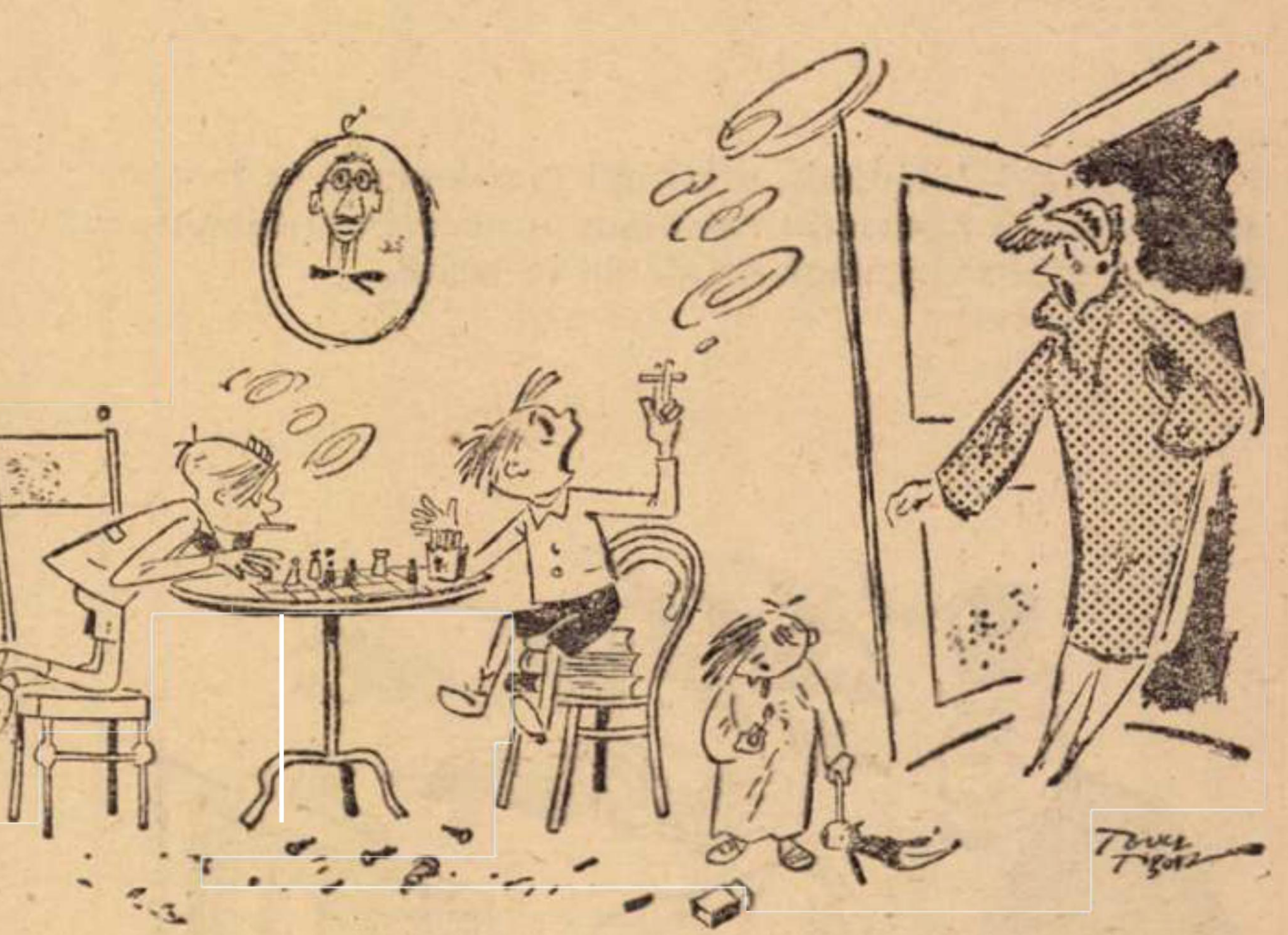

— Mondd, anyu, apu megint ezt az erőset szívja? Miért hagyod?

Gyorgye Bogojevics:

A lágyszívű ember

Igen, ilyen ember volt Angyelko Dobrics; nemes és lágyszívű. Ki merné ezt a tulajdonságát felróni neki, hiszen bár volna sok ilyen emberünk! A bürokratákat kell szidni, akiknek szíve kemény és érzéketlen, a jókat pedig hagyjuk békében élni.

A dolog azzal kezdődött, hogy őt, Angyelko Dobricsot hamarosan felfedezték, aminek oka az ő gondos és végletekig lelkiismeretes munkája volt. „Ez az ember — állapították meg róla — kiváló dolgozó, jó elvtárs, politikai meggyőződése szilárd és világos, és ami a legfontosabb: szívén viseli a szövetkezet ügyeit."

Ezért az első alkalommal beválasztották a munkástanácsba.

Angyelko büszkén vállalta ezt a megtisztelő és felelősségteljes megbízatást. Ha már előlegezték neki a bizalmat, nos, ő nem akarta, hogy csalódjanak benne, ezért nagy lelkesedéssel látott munkához. És egyike lett a tanács legagilisabb tagjainak, aki minden tekintetben igyekezett előbbre vinni a szövetkezeti dolgozók ügyét. Látták ezt a nagy buzgalmat a munkatársak, és ahogyan már ilyenkor történni szokott, megválasztották az igazgató bizottság tagjává is.

Ez az új és komolyabb megbízatás új és komolyabb kötelességekkel járt. Angyelko azonban nem feledkezett meg egyéb társadalmi kötelezettségeiről sem, és nem mulasztott el egyetlen értekezletet sem.

Ám az emberek sehol sem vakok és a bizottság hamarosan felfigyelt Angyelkóra, figyelmesen hallgatták, ha felszólalt. És ugyan kit is választottak volna egy újabb bizottság tagjául, ha nem éppen őt!

És megválasztották.

Újabb megbizatás, új kötelességek, újabb értekezletek... Ám Angyelkónak jutott arra ideje, hogy minden kötelezettségének eleget tegyen, sőt mindamellett még otthonát és gyermekeinek nevelését sem hanyagolta el.

Így történt, hogy néhányszor el kellett mennie szülői értekezletre is. Később megválasztották a szülői munkaközösség tagjává is, mert úgymond: ilyen ember megérdemli ezt a tisztséget, mert nagyon szereti a gyerekeket és törődik a fiatal nemzedék nevelésével.

Angyelko valóban ilyen, szereti a gyerekeket. Egy ízben villamoson utazott. A megállónál diákok várakoztak, a vezető meg egyszerűen meg sem állt, még nevetett is hozzá, hogy becsapta őket. Angyelko erre nagyon megharagudott és levelet küldött ebben az ügyben a helyi laphoz.

A levél megjelent, Angyelkót pedig ezután megválasztották a gyermekbarátok egyesületének tagjává. Ez alkalommal Angyelko első ízben kezdett szabadkozni, mondván: „Elvtársak, tudjátok, nem azért mondom, de nem tudom vállalni, már van néhány kötelezettségem..."

Hallani sem akartak kifogásairól. Hiszen egy ilyen kiváló polgártárs — mondották —, hogyan is maradhatna ki az egyesületből, mikor a gyerekekről van szó!

Mint mondottam, Angyelko lágyszívű ember és szeret mindenütt önként segíteni.

És megválasztották.

Most már azonban az újabb tisztségek úgy lefoglalták minden idejét, hogy egyik értekezletről a másikra szaladgált, nem maradt ideje a tulajdon gyermekei számára sem, sem hogy moziba menjen, vagy pláne, hogy a parkban sétáljon.

Ám, ha ő nem sétál a parkban, sétál ott más. És milyen az a park? Nézze meg az ember! Úgy elhanyagolták, hogy az embert elfogja a szánalom, ha ránéz, ahelyett, hogy felüdülne tőle. És ezt az ügyet polgártársi kötelességének tekintvén, Angyelko cikket írt a helyi lapnak, melyben kritizálta az illetékeseket a gondozatlan park miatt.

Ezután megválasztották a Városszépítési Tanács tagjává.

Így vált Angyelko a város egyik legtekintélyesebb és legtiszteletreméltóbb polgárává. Bizisten szégyen volna ilyen emberről megfeledkezni, amikor közérdekű ügyekről van szó. Ezért az első alkalommal megválasztották a Vöröskereszt albizottságának és Gazdasági Tanácsának tagjává.

Ennek a megtiszteltetésnek a visszautasításához már valóban kemény szív kellett volna, de mint tudjuk, Angyelko lágyszívű ember volt.

Időközben a szövetkezetben is alakultak a dolgok, mégpedig a következőképpen:

Kiderült, hogy a szakszervezeti bizottság gyengén dolgozott. Ezt természetesen nem lehetett így hagyni, leváltották a bizottságot, újat választottak — Angyelkóval az élen. Mert csak az ilyen erélyes, lelkiismeretes ember képes arra, hogy a szakszervezeti bizottság munkáját a helyes útra terelje.

Azonban nemsokára bebizonyosodott, hogy az új bizottság, Angyelkóval az élén, semmit sem tett három hónap alatt. Ezért bizottságot alakítottak, melynek feladatául tűzték ki a szakszervezet munkájának kivizsgálását. A bizottság elnökéül Angyelkót választották — hiszen erre alkalmasabb embert aligha találhattak volna.

És a bizottság, Angyelko Dobrics elnökletével megkezdte a szigorú vizsgálatot. Felelősségre vonták az összes tagokat. Angyelko Dobrics elsősorban Angyelko Dobricsot vonta felelősségre, amiért nem tett eleget vállalt kötelezettségének.

A vizsgáló bizottság legközelebbi ülésén Angyelko Dobrics, a bizottság tagja beszámolójában elmondotta, miért nem dolgozott semmit a három hónap alatt a szakszervezeti bizottság, és különösen éles kritikával illette Angyelko Dobricsot.

Mindenki megtapsolta a remek beszámolót. Ezután leváltották Angyelko Dobricsot és a szakszervezeti bizottság többi tagját, Angyelko Dobricsot, a vizsgáló bizottság tagját pedig újabb bizottság tagjául választották, melynek feladatául tűzték ki, hogy példás büntetést javasoljon Angyelko Dobrics és a szakszervezeti bizottság többi tagja számára, amiért nem végeztek semmit.

Angyelko Dobrics megkísérelte kivonni magát ebből a bizottságból, mondván: „Én, elvtársak, komolyan nem tudom vállalni, annyi tisztségem van, hogy azt sem tudom..."

De lágyszívű ember volt, és amikor a többiek megrohanták, hogy fogadja el ezt a tisztséget — ismét nem tudott ellenállni.

És milyenek most a kilátásai?

Érdemes lenne talán egy bizottságot alakítani, mely mentesítené a túlságosan sok tisztséget viselőket.

A bizottságba pedig feltétlenül be kell választani Angyelko Dobricsot. Mert mit gondolnak, ki más jobbat lehetne erre a tisztségre találni?

(Megjelent a belgrádi „Borba" című lapban. Fordította: Bán Gézáné.)

Valódi ausztrál-gyapjú

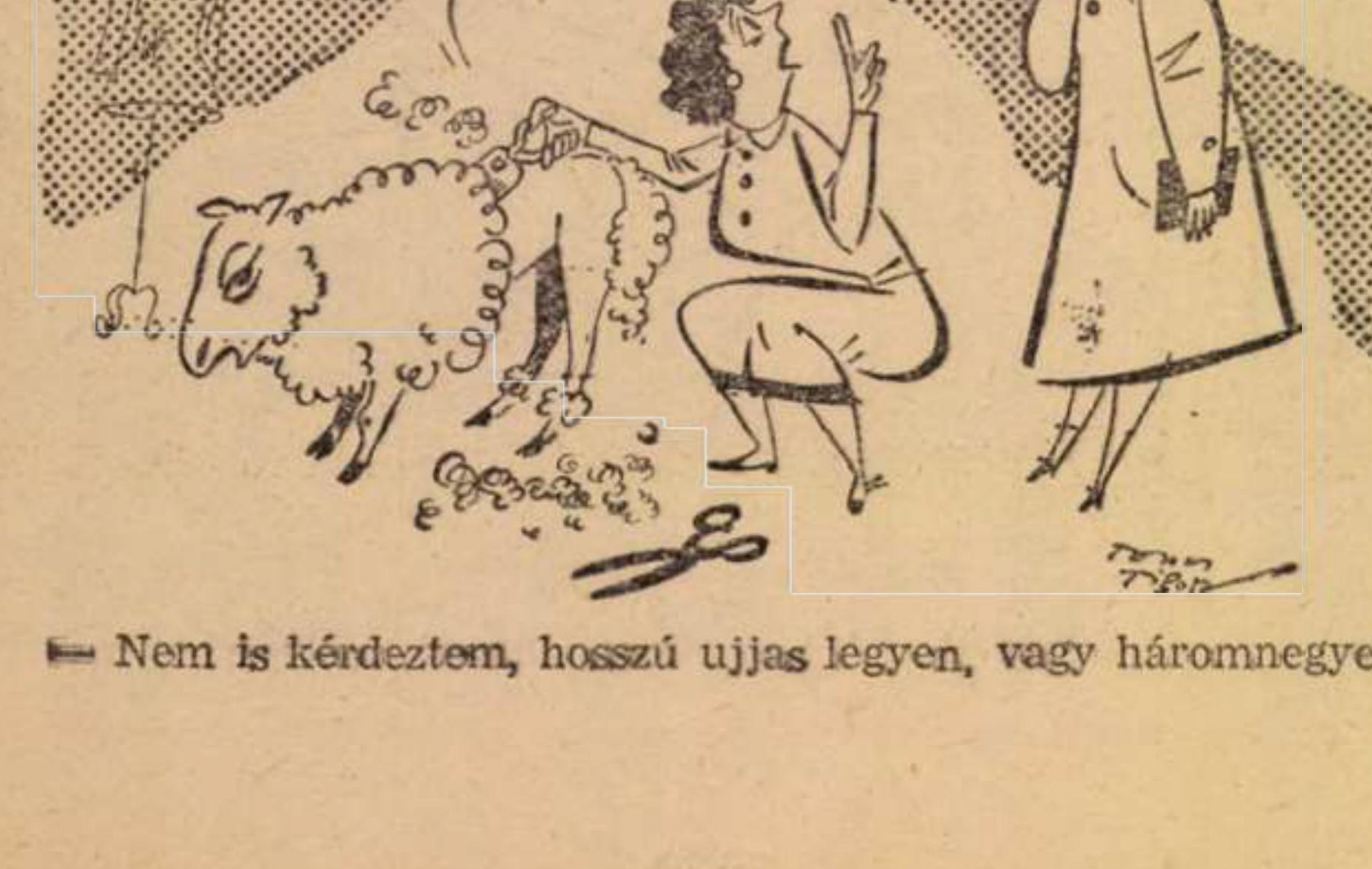

— Nem is kérdeztem, hosszú ujjas legyen, vagy háromnegyedes?

A török–magyar futballmérkőzésen

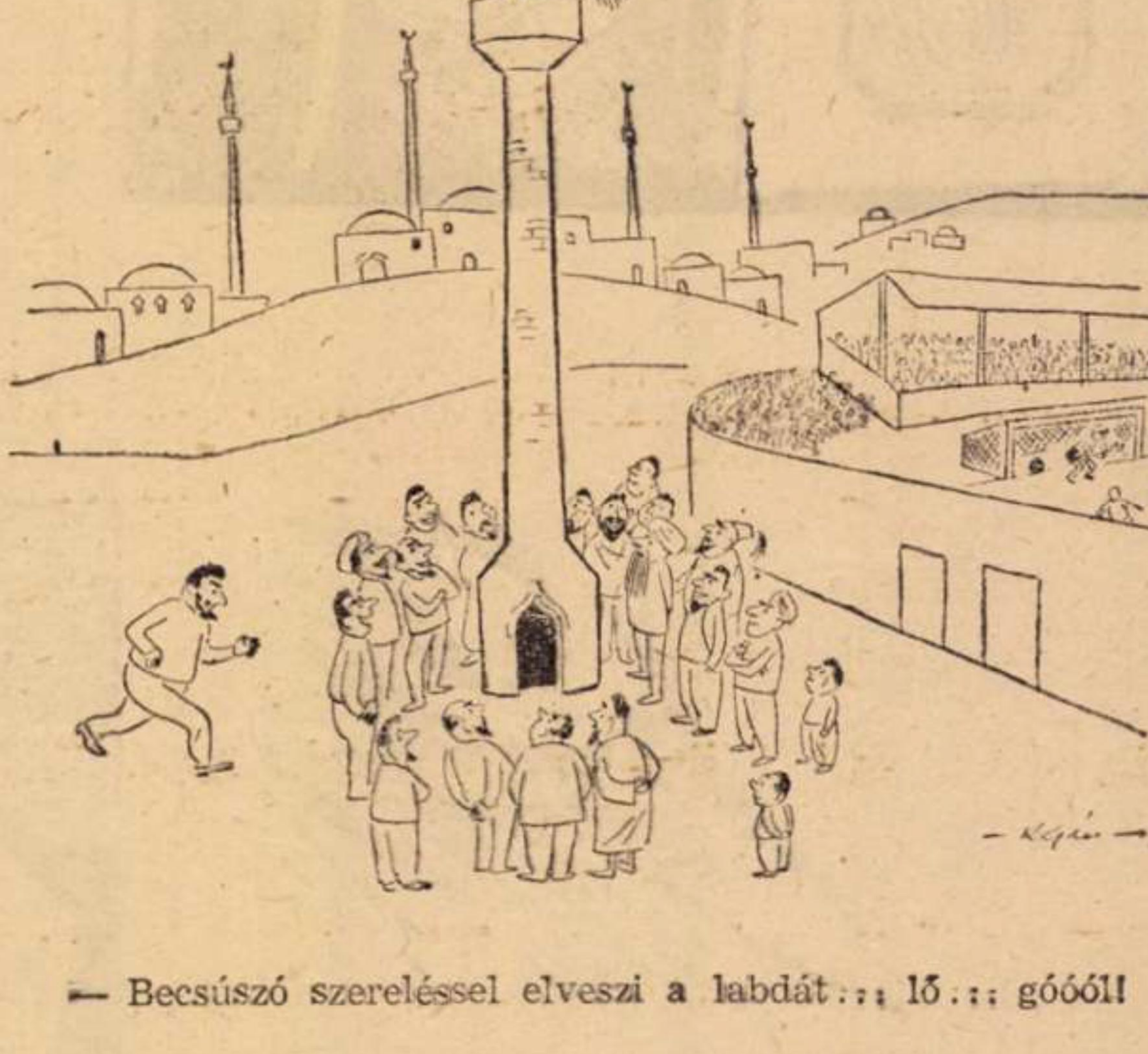

— Becsúszó szereléssel elveszi a labdát... lő... góóól!

A BELKERESKEDELMI MINISZTÉRIUM VAS ÉS MŰSZAKI FŐIGAZGATÓSÁGA közli, hogy

ALUMINIUM ÖTLETPÁLYÁZAT

eredmény hirdetését 1956. április 1-én rendezi műsoros matiné keretében.

A díjnyerteseknek és a legjobb pályázati munkák beküldőinek a Főigazgatóság külön meghívót és jegyet küld.

Felhívjuk a pályázaton résztvevők figyelmét, hogy a beküldött pályamunkákat vissza nem adjuk és nem őrizzük meg.

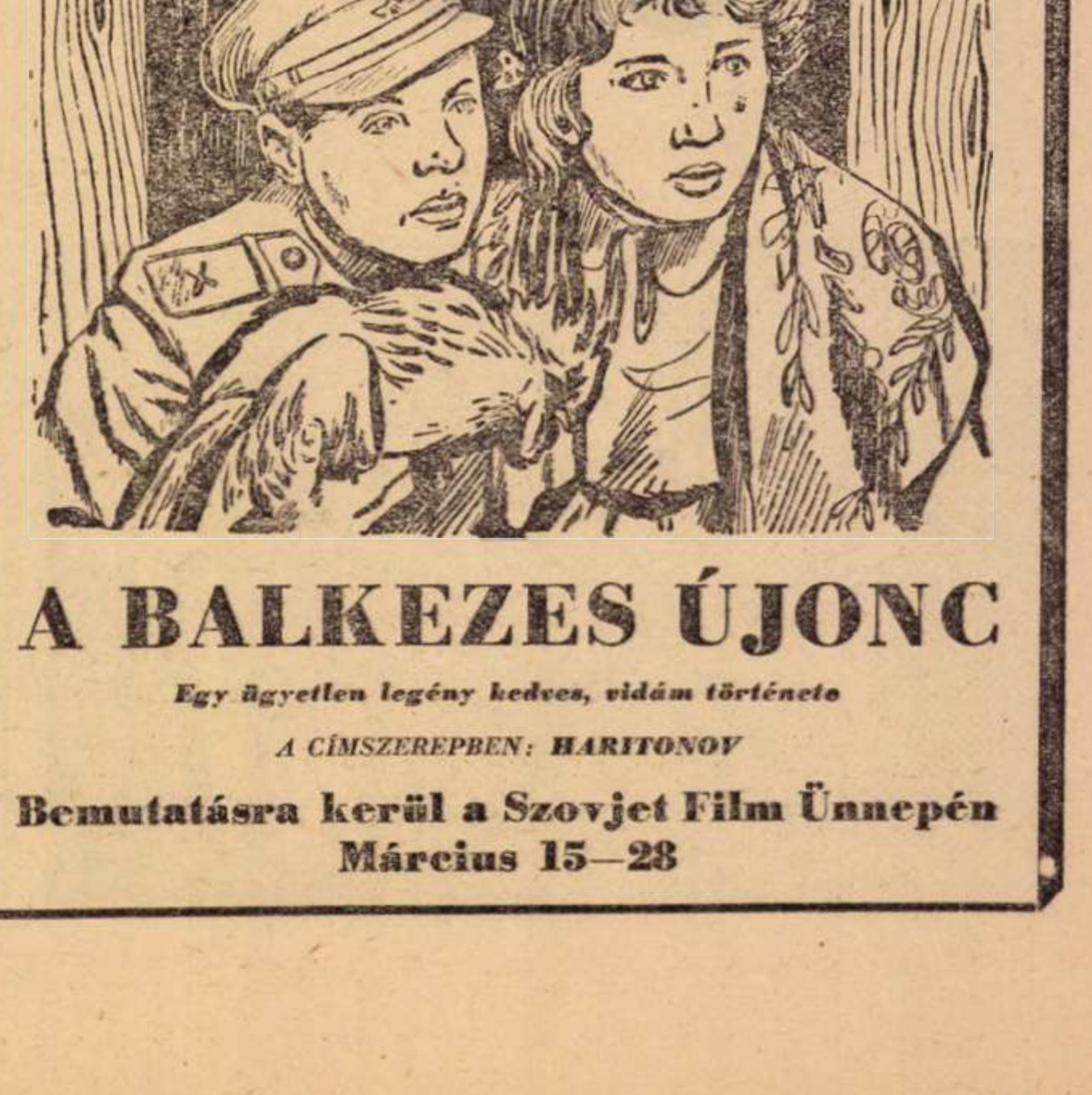

Magyarul beszélő színes szovjet film

A BALKEZES ÚJONC

Egy ügyetlen legény kedves, vidám története

A CÍMSZEREPBEN: HARITONOV

Bemutatásra kerül a Szovjet Film Ünnepén
Március 15—28

Kulturfront

A téma

A Téma egy augusztusi vasárnap született meg benne, a kávéházban egy kapuciner mellett. Gyorsan hazasietett vele, útközben szégyenkezve, szíve legmélyére dugta, mert akkor még nem volt biztos, hogy ő-e az apa, vagy Thomas Mann.

Később a vérszegény csecsemőből egész helyes, épkézláb kis Téma lett. Az író sokszor elgyönyörködött benne és úgy érezte, hogy a Téma csak az övé, hiszen hasonlít hozzá, kiköpött az apja. Ilyenkor ölbevette és dédelgette egy kicsit, hogy csicsijja — babája, de a Téma csak nem akart elaludni, éhesen tinta után bömbölt.

Igy telt-múlt az idő. Az író elfoglalt ember volt, reklámverseket írt és építő kritikákat a közlekedésről, de esténként nem ment el többé a barátaival kártyázni, nem járt el sehova, hanem hazasietett a Témájához és eljátszadozott vele. A hátán cipelte, hintáztatta, verespecsenyéztek és a lelkéből építőkockákat csinált neki, az agyából meg ugrókötelet. Legkedveltebb szórakozása az volt, hogy az ajtófélfához állította a Témát

és azt méricskélte, megüti-e már a nagyregény mértékét.

Ám a Téma ettől még messze volt. Az író azonban türelmesen várt. Néha kézenfogva sétálni mentek és beszélgettek: emberekről, szenvedélyekről, virágokról, kövekről. A járókelők persze csak azt látták, hogy motyog magában és sajnálták, pedig nem kellett sajnálni, hiszen boldog volt, olyan boldog, mint még soha.

A Téma nőtt-nőtt, esetlen siheder lett belőle és apját tartotta a világ legnagyobb írójának. Órákhosszat üldögélt a lábánál és rajongva hallgatta, hogyan fogja majd egyszer, ha eljön az ideje, megírni őt.

— Csak te vagy nekem — mondta az író a Téma fejét símogatva. — Csak te! Ha elhagysz, nem lesz senkim...

A Téma könnyes szemmel nézett az apjára és megcsókolta tintafoltos kezét.

Aztán eljött az idő, amikor a Téma férfisorba lépett, hetyke kis bajúszt hordott az orra alatt és kellemetlenül erős hangja volt.

— Ne kiabálj! Nem vagyok süket! Halkabban! — intette számtalanszor az apja.

A Téma azonban állandóan ordítozott benne, hiába menekült előle társaságba, kávéházba, vagy bárhova, a Téma ordítozva kérdezgette:

— Mikor írsz meg, mikor írsz meg?

Az író ilyenkor szemét lesütve, valami ostoba kifogást mondott,

hogy sürgősen még ezt, vagy azt kell megírnia, de tudta, a Téma már nem hisz neki. Egy napon aztán a Téma, aki akkor már egy fejjel magasabb volt az apjánál, megragadta a vállánál fogva s megrázta:

— Mondd, mi lesz velem?

Az apja fogvacogva dadogott valamit, a Téma sírva kiáltotta feléje:

— Tehetségtelen vagy! Te-het-ség-te-len!

Akkor először pofonütötte gyermekét, aki sápadtan, csodálkozva bámult rá, majd lehajtott fejjel elindult az ajtó felé.

— Hová mész? — kérdezte az író elgyötört hangon.

— Elmegyek és vissza se jövök többé.

Az író könyörgött, aztán meg-

próbálta erőszakkal visszatartani, de a Téma erősebb volt, nem birt el vele, könnyedén kitépte magát apja karjaiból és elment...

Nem maradt utána más, csak egy kis aforizma, nyilván a kabátjáról szakadt le verekedés közben...

Mikes György

NÉZŐTÉR köhögő, krákogó közönség részére

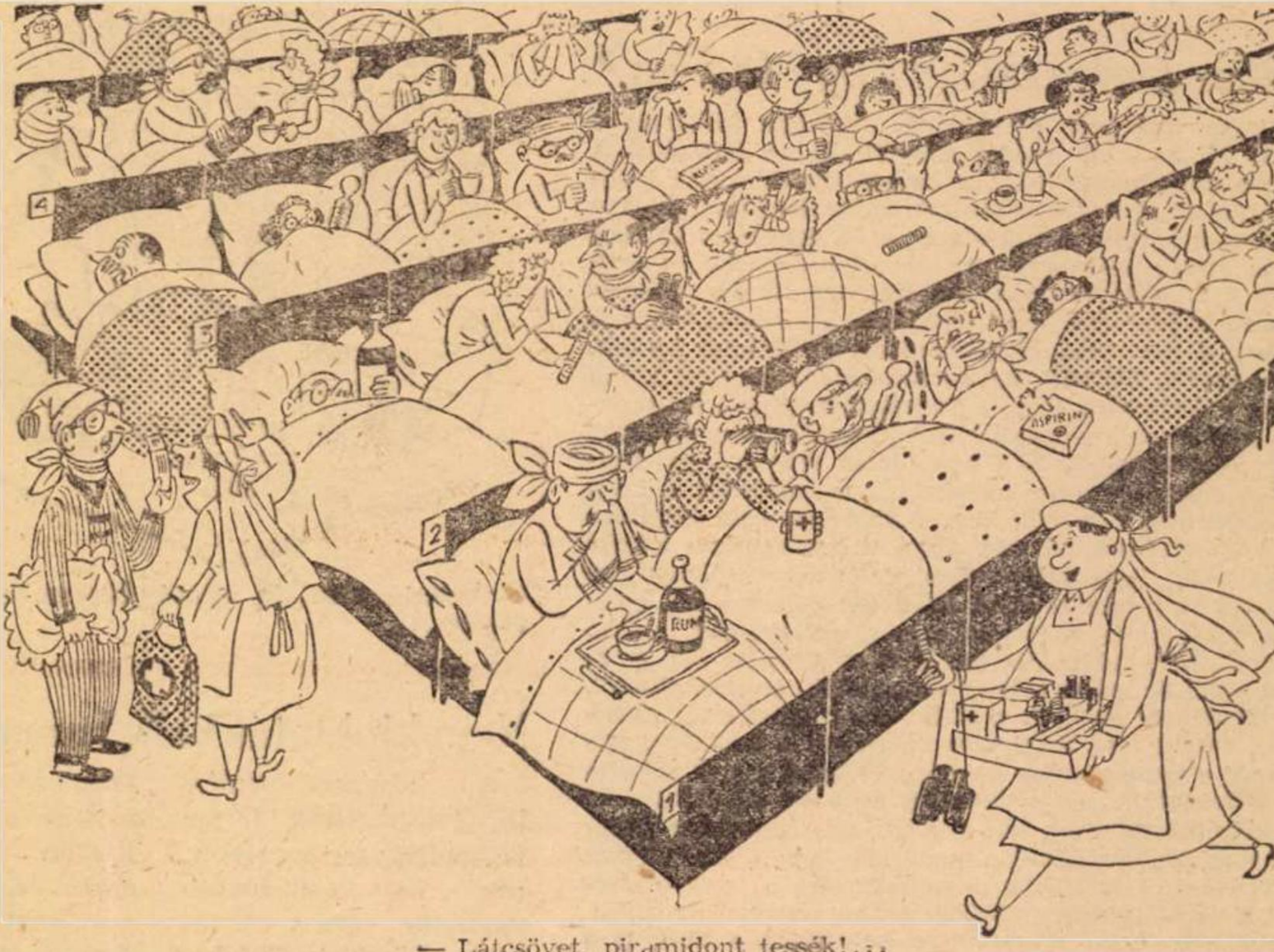

— Látcsövet, piramidont tessék!...

Most aztán nincs kétség

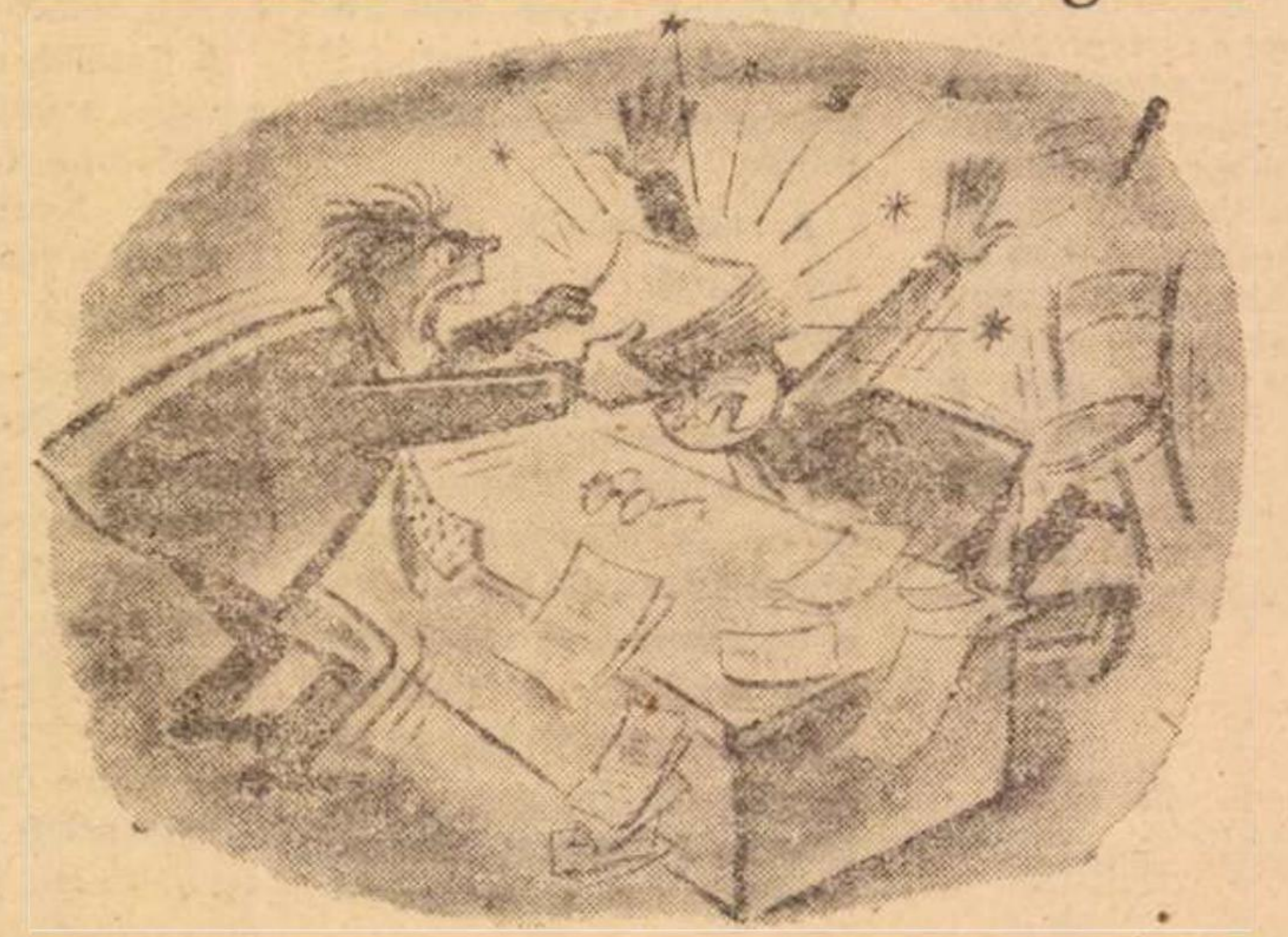

— Micsoda?! Azt mondta, nem egészen világos, hogy a drámám hova üt?

Ilyen tankönyv is van

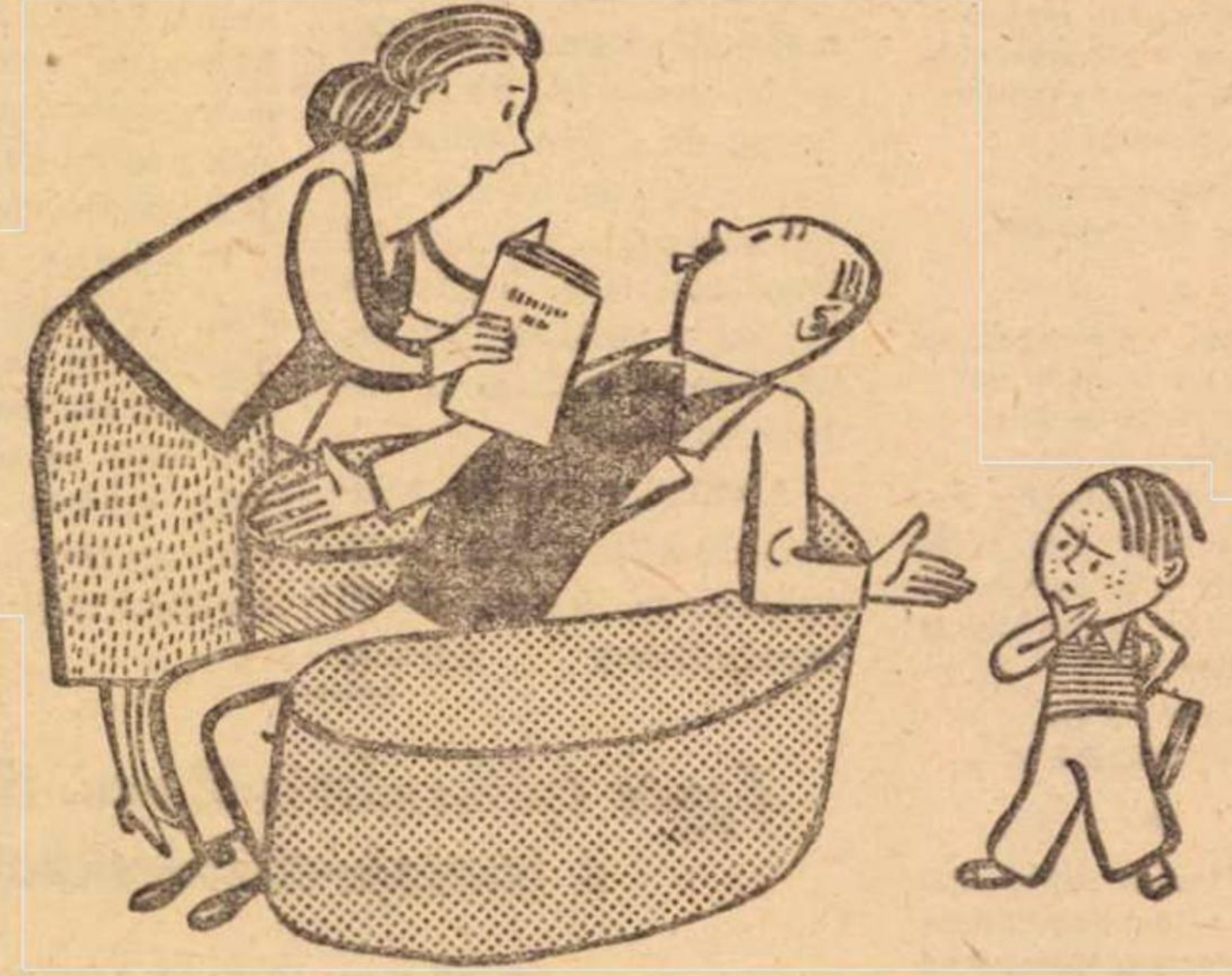

— Baj van, édesem, én ebből a tankönyvből egy szót se értek!
— Nem baj, nem is neked készült, hanem a gyereknek...

Kedves vendége volt

rövid időre Pestnek Jean Effel, a franciák nemzetközi békedíjas világhírű karikatúristája. Rövidesen megjelenik magyar nyelven is „Ádám és Éva a Paradicsomban" című szellemes karikatúra-sorozata. Edma jól sikerült karikatúrája azt bizonyítja, hogy Effel sokkal jobban szeret rajzolni, mint modellt ülni.

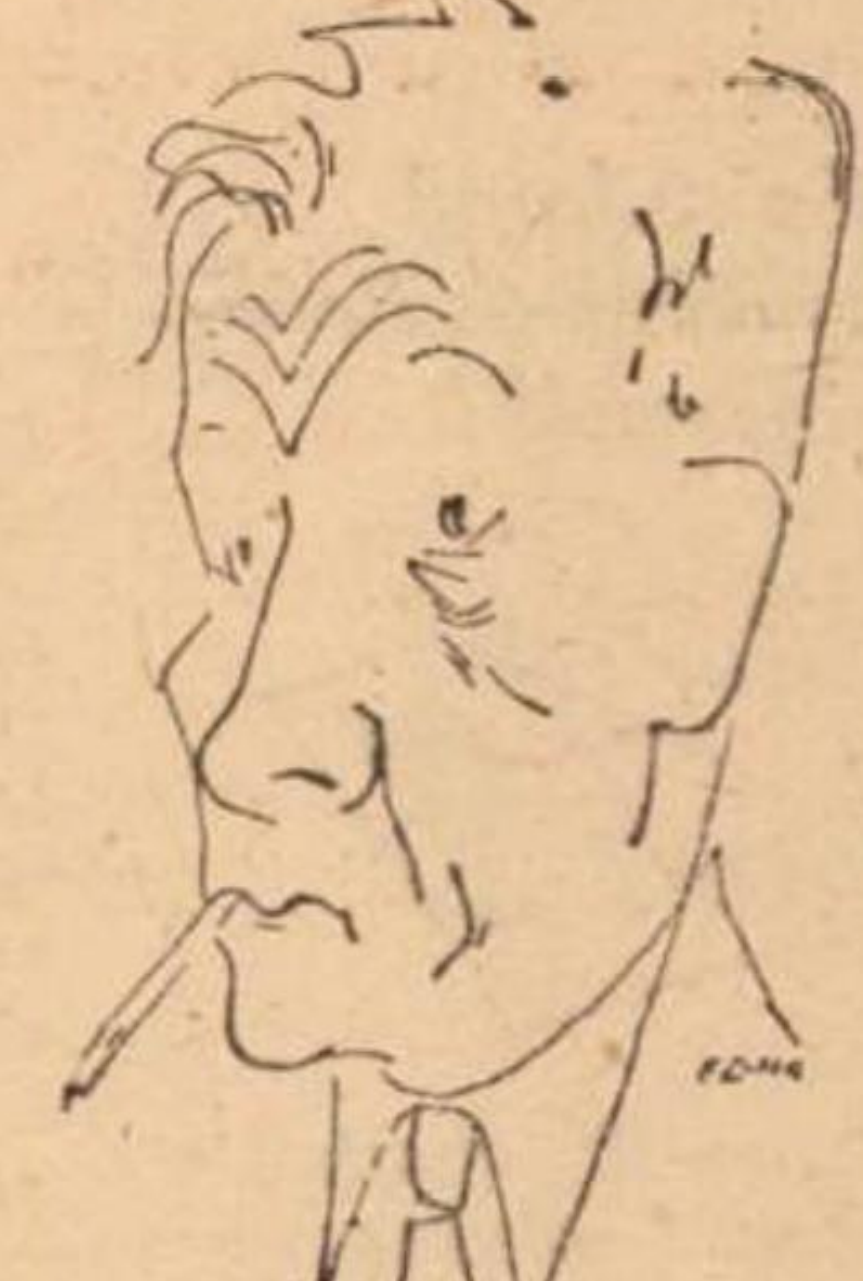

Szinészházak épülnek vidéken

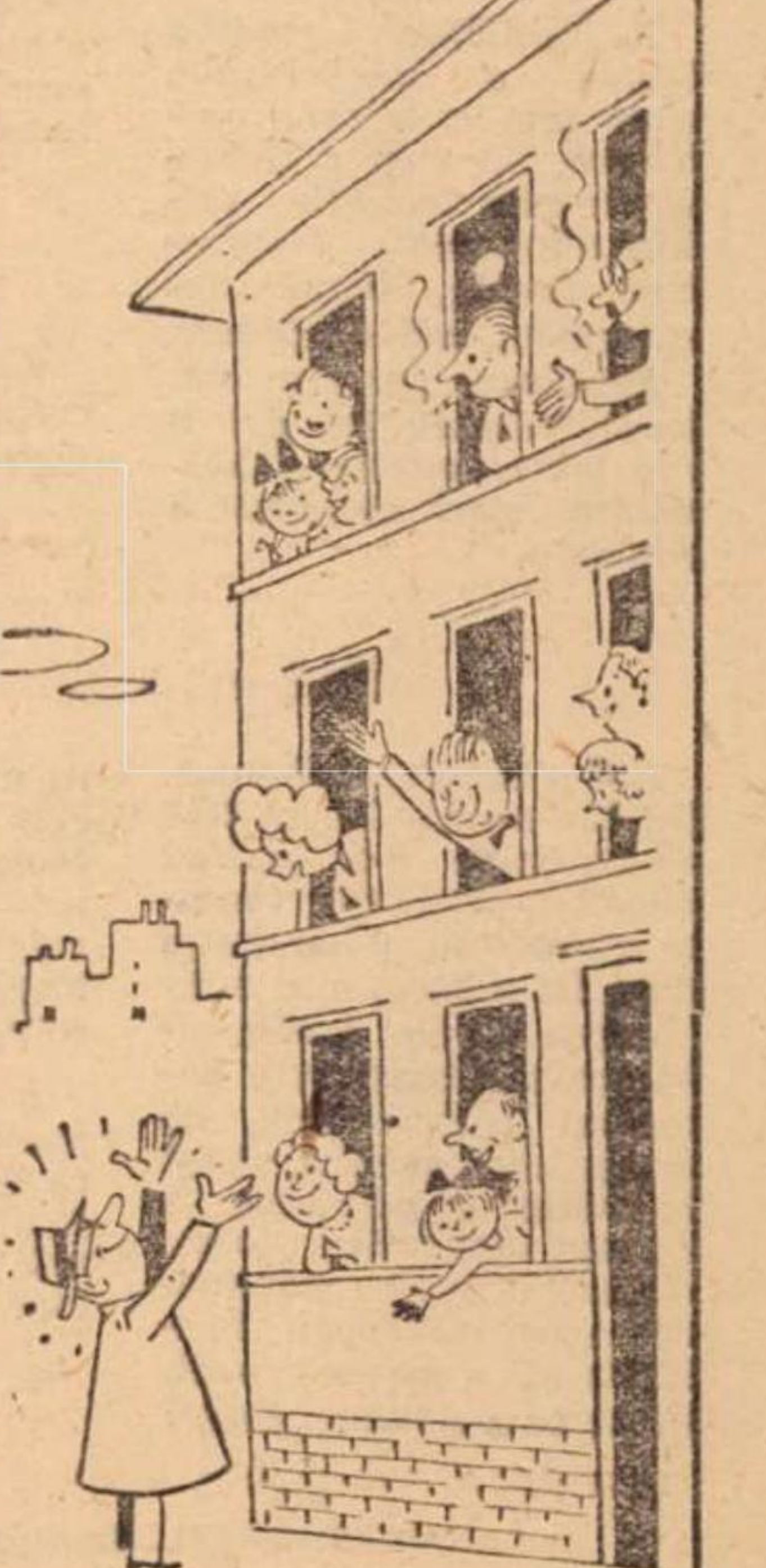

Az igazgató: Biztosra vettem, hogy telt házunk lesz!

Ludas Matyi tájjellegű ajándék-tippjei

(Az Iparművészeti Vállalat pályázatot hirdetett helyi jellegű ajándéktárgyak tervezésére.)

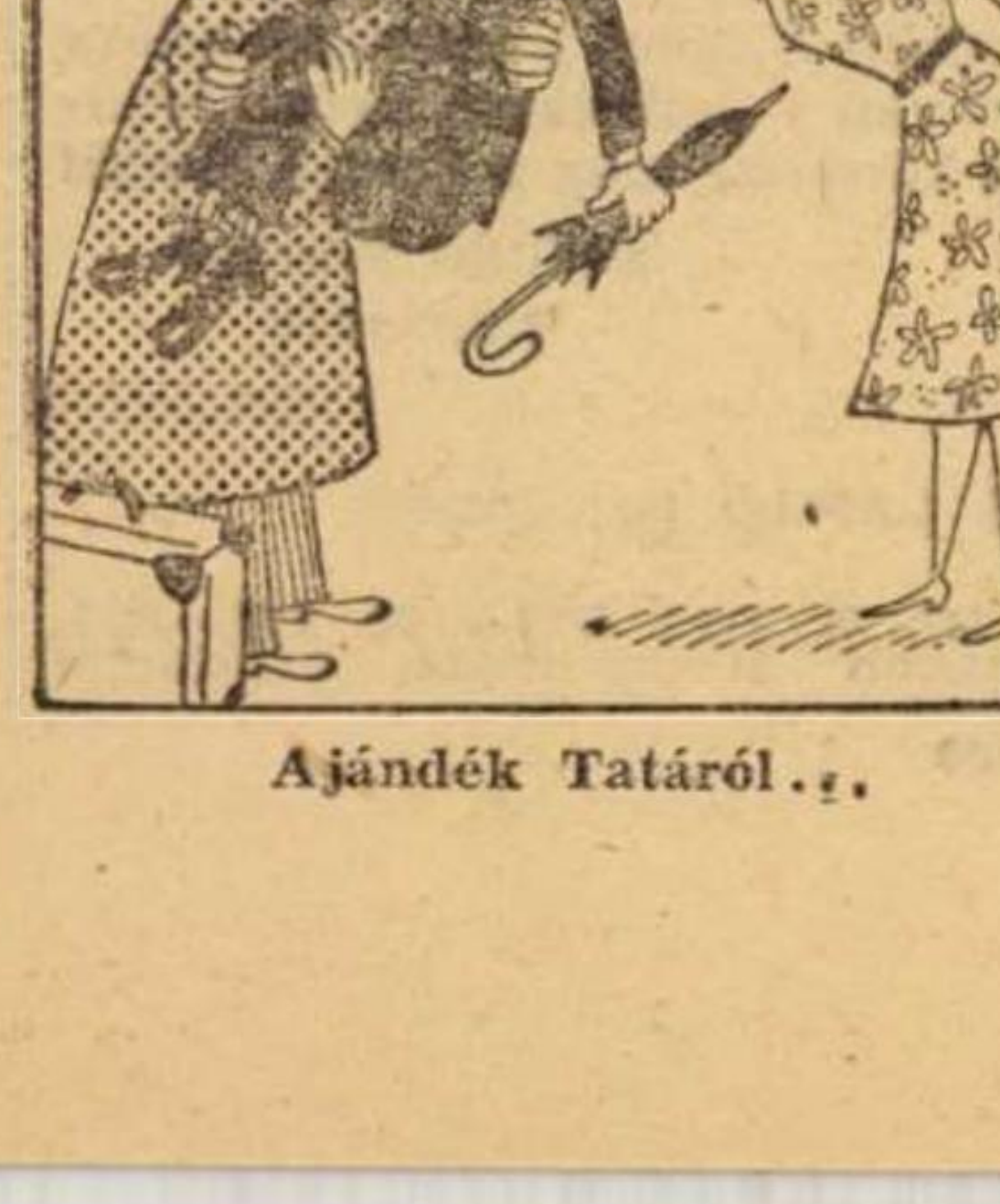

Ajándék Tatáról...

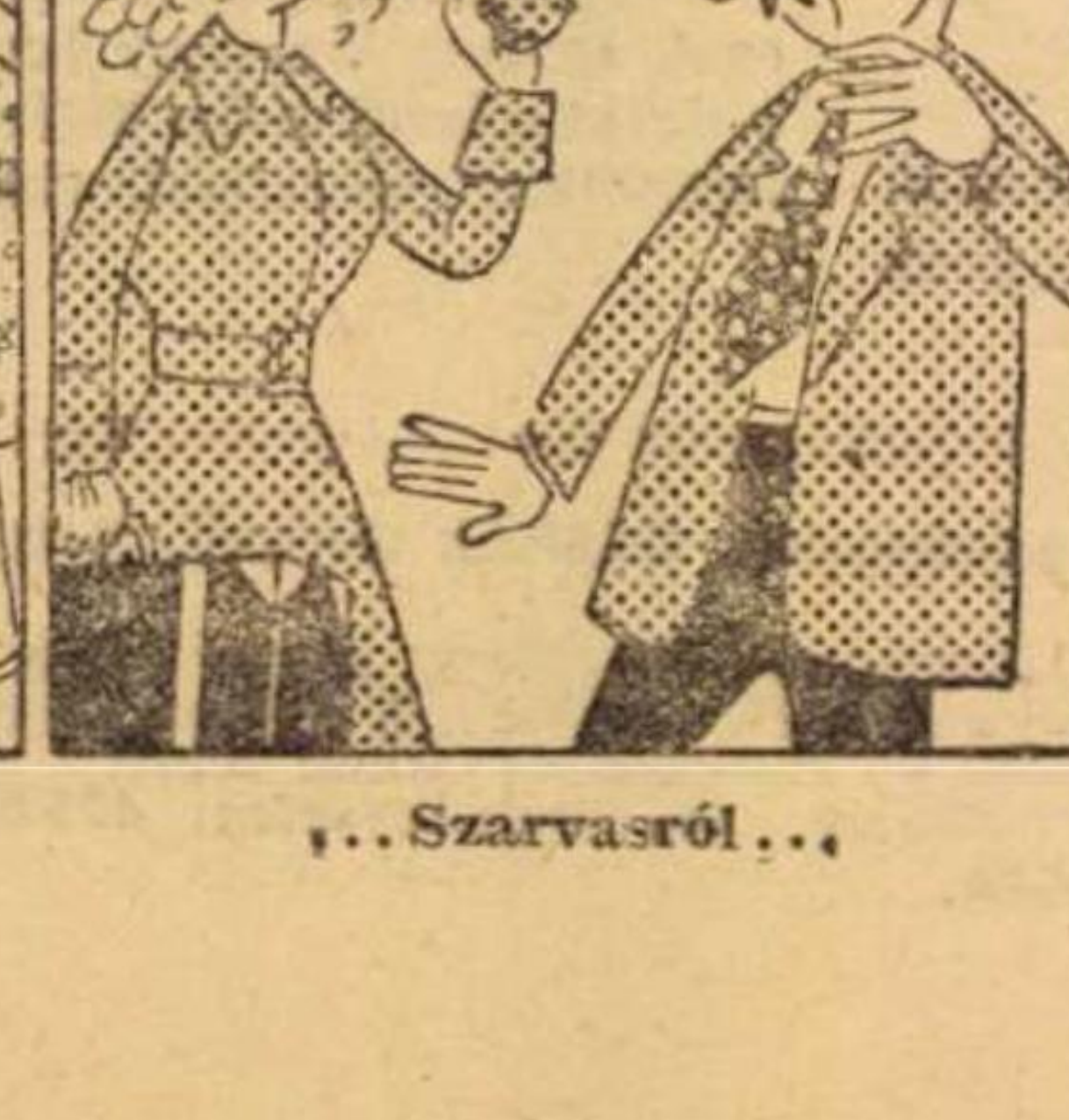

...Szarvasról...

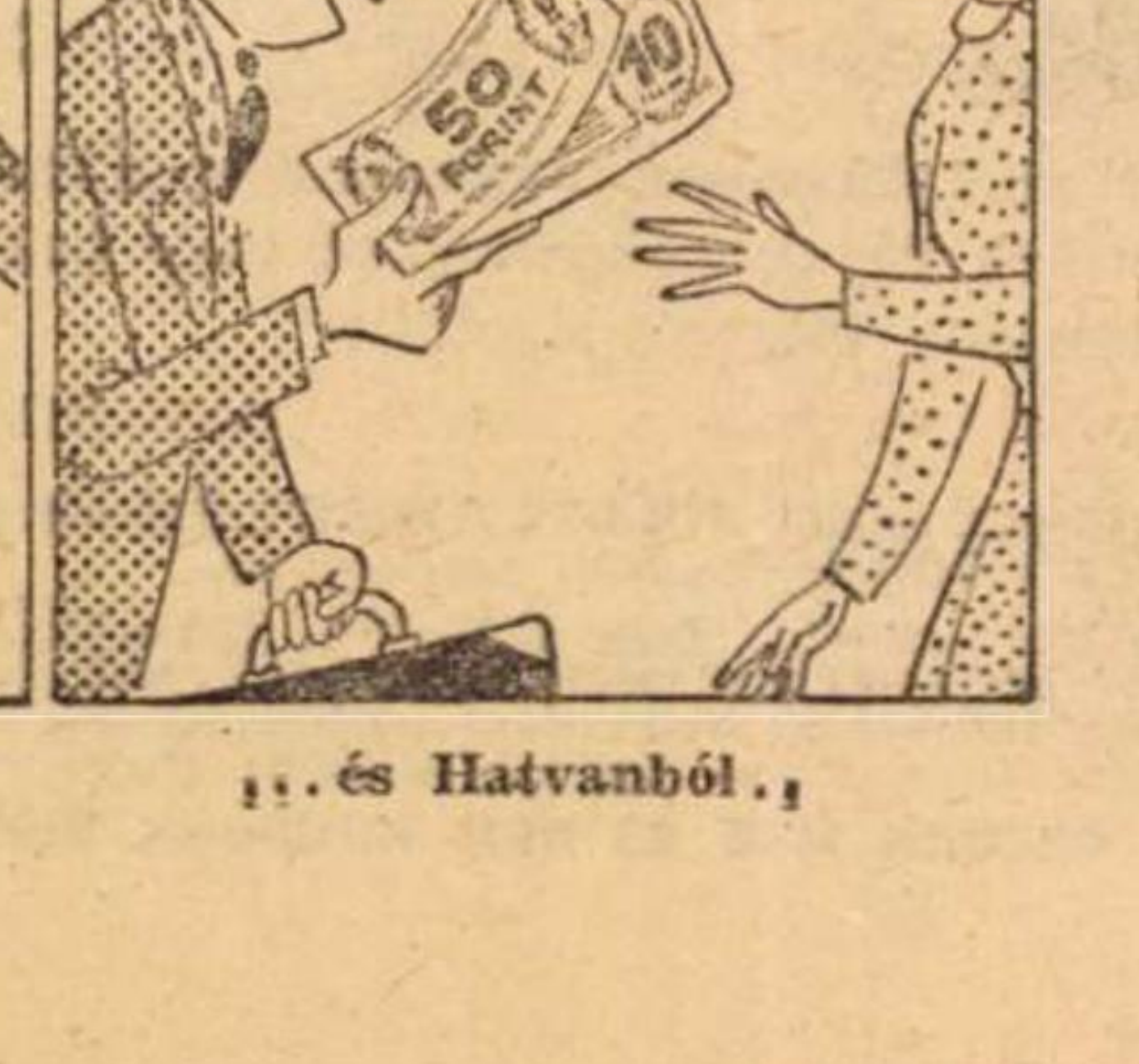

...és Hatvanból.

Könyörgés, csendes helyért

Leülök a kávéházban
— s már magához húzza,
megcsókolja boltozatos
homlokom a Múzsa.

Tollam serceg... Ám este van
s máris a teremben
felbúg és zeng, mint a visszhang:
„Szeress engem, engem..."

„Vártam rád" s most „haragszom
rád"
dz: „nem adlak másnak" —
buktatója, hej, sok van a
költő-hivatásnak!

Egy igazi csendes helyet,
legyen presszó, resti!...
De ilyesmit lámpással se
lehet ma keresni.

Búsan látom: jobb lesz mindent
abbahagyni s menni —
hisz „nekem az életemben
nem sikerült semmi"...

G. Szabó László

Le a bürokráciával!

Mikor életveszélyes egy födém?

Tóth Károlyné és családja 1953-ban költözött a VIII.,. József u. 11. számú ház III. 22. sz. lakásába. A bombasérült lakást 1952. decemberében állították helyre; ezért az új lakók meglehetősen meglepődtek, amikor néhány hónappal a beköltözés után repedezni kezdett fejük felett a mennyezet. Az sem jelentett nekik vigaszt, hogy a szomszédos lakásban ugyanez történt. Két év múltán a plafonon már több volt a repedés, mint a plafon. A lakó 1954. augusztusában a KIK-hez fordult. Mint később kiderült, ugyanannyi eredményt ért volna el, ha a Közérthez, vagy a Patyolathoz fordul; ezt azonban akkor még nem tudta és valamiféle megszokásból, vagy előítéletből a KIK-ben bízott. Nagysokára megjelent a lakásban egy szakértő és megállapította, hogy a födém meg van süllyedve, a lakásban való tartózkodás életveszélyes. Közölte, hogy a mennyezetet három héten belül megjavítják. Egy esztendőben sokszor három hét van; miután eltelt néhányszor három hét, amelyen belül nem javították meg a mennyezetet, a lakó kíváncsi lett, mikor következik el az a három hét, amelyen belül az ígéret szerint megjavítják a mennyezetet. Kíváncsiságát azonban a KIK nem elégítette ki; mindössze annyit tett, hogy újra megjelent a lakásban, felbontott a padláson egy kis részt és újból megállapította az életveszélyt. Az életveszély azonban az újból való megállapítástól nem lett kisebb, sőt. November közepén már úgy megnőttek a repedések, hogy a lakó közölte a KIK-kel: kijavíttatja a mennyezetet a saját költségén, de a költségeket a lakbér árából levonja. Ez hatott. Rövid időn belül megjelent a helyszínen a KIK és a szoba egész hosszában felbontotta a mennyezetet. Ez megtörténvén, közölték a lakóval, hogy a födém mégsem életveszélyes, egyszersmind megígérték, hogy a felbontott plafont helyre fogják állítani egy héten belül és ki is festik a lakást. Ez azonban nem történt meg; a lakó ezen nem csodálkozott. A lakó mindezek után már azon csodálkozott volna, ha megtörtént volna. Azóta állandóan költöznek egyik sarokból a másikba, aszerint, hogy hol látják kevésbé veszélyeztetve életüket. A KIK-től gyakran jönnek levelek; az egyikben az áll, hogy életveszélyes a födém, a másikban az áll, hogy nem. A födém azonban nem tud olvasni és a levelektől függetlenül állandóan életveszélyes. A lakók élete a véletlenre és a födém szeszélyére van bízva; ami nem a legeslegjobb életbiztosítás. Bonyolítja a dolgot, hogy a felbontott plafonrészen besüvít a hideg szél.

A VIII., József utca 11. számú ház III. 22. számú lakását egyébként szolgálati lakásként kapja Tóthné — az Építésügyi Minisztériumtól.

M. D.

Szépirodalmi tenyészmének és tinók nincsenek!

A Központi Statisztikai Hivatal minden évben összeírja az állami vállalatok és gazdaságok állatállományát.

Ez nagyon helyes! Az már azonban furcsa, hogy a hivatal a Szépirodalmi Könyvkiadónak is küldött körlevelet és két kérdőívet.

A kérdőívek zavarba hozták a könyvkiadót, mert sem a lektorok szobáiban, de még a titkárságon sem találtak süldőt, anyakocát, tenyészkost, borjút, tinót, tenyészmént, sőt ökröt sem.

Mindössze egyetlen malacot fedeztek fel, azt is egy lektor ejtette a kéziratára, mert elromlott a töltőtolla.

Ludas Matyi elintézte...

A közétkeztetésünk javítása érdekében küldött bírálatot köszönjük. A konyhaszemélyzet nem megfelelő tagjait leváltottuk, és ennek eredménye máris mutatkozik, mert az előfizetők szerint már ízletes és jóminőségű ételt tálalunk.

Pilvax-étterem
Vámos üzletvezető

★

A „Nesze semmi, fogd meg jól" című cikk vállalatunk helyiség-ügyének és bontási engedélyének elhúzódásával foglalkozik. Köszönjük a segítséget, mert a helyiséget megkaptuk, és már a bontási engedély is birtokunkban van.

X—XIV—XVII.
Vendéglátóipari V.

★

Kedves Ludas! Közbenjárásodra jövedelemadóm ügyét rendezték. Köszönöm!

Vigh Sándor,
Bucsa

Pótkocsi találtatott!

Aki a karcag—békéscsabai útvonalon Bucsa felé megy, az az 5-ös számú kilométerkőnél egy vontató pótkocsiját pillanthatja meg. Ez a kocsi már négy hónapja áll ott árván, elhagyatva. Ősszel még párosával rozsdásodtak, de az egyiknek gazdája akadt és elvitte a pótkocsit. A karcagi tanyavilág dolgozói azóta is bosszankodnak azon, miképpen herdálják el a nép vagyonát. Mikor ez a pótkocsi ősszel itt megrekedt, még csak egy kereke hiányzott. Most már nincsenek oldalai, hiányzik a háta, rövidesen eltűnik a még meglévő három gumiabroncs is.

A téli gépjavítások ideje hamarosan lejár, ezért arra kérem a Ludas Matyit, segítsen kikutatni: kinek az állományából hiányzik ez a pótkocsi.

Dr. Szőcs Pál körz. orvos
Bucsa

Szakértelem

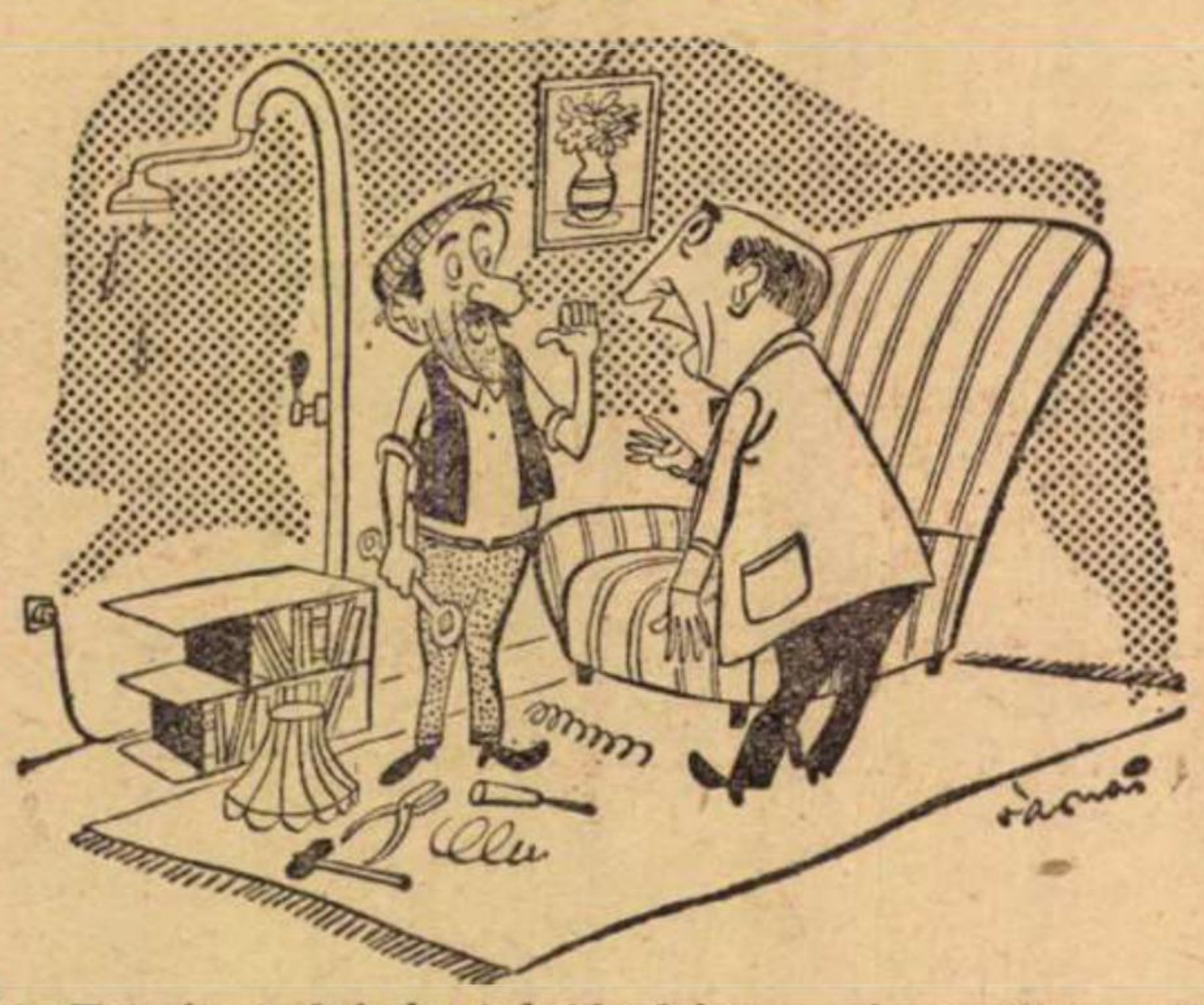

— Tetszik tudni én tulajdonképpen vízvezetékszerelő vagyok...

Nem kioktatás kell, hanem villany!

A tornyiszentmiklósi DISZ-szervezetnek furcsa kívánsága van. Azt szeretnék, ha épületükben ugyanúgy égne a villany, mint a község legtöbb házában. Kérésük azonban a Lenti Áramszolgáltató Vállalatnál süket fülekre talált és ezért még mindig petróleumlámpa pislákol náluk.

A tanácselnök igyekezett segíteni a jól, de kormos petróleumlámpa mellett dolgozó DISZ-szervezeten és behúzatta a vezetéket a házba. Már csak az áram bekapcsolása lett volna hátra. A DISZ újra a Lentiben lévő vállalathoz fordult. A vállalat helyszíni szemlét tartott és megállapította, hogy a villanyóra 5 centivel alacsonyabban van a megengedettnél.

No, ha csak öt centi a hiba, azon lehet segíteni — gondolták a DISZ-ben és a tanács segítségével, az óra magasabbra került. Várták a bekapcsolást, de kilenc hónap alatt sem született meg a villany, ezért a tornyiszentmiklósiak a járási DISZ-bizottság segítségét kérték. A járásiak két sürgetőlevelet küldtek a villany ügyében.

A vállalat erre 60 kilométeres sebességgel vette kezébe az ügyet. Egyik munkatársuk ugyanis ilyen sebességgel indult motorkerékpárján a levélírókhoz. Nagy volt az öröm. Végre bekapcsolják a villanyt! De csalódtak... Nem fényt hoztak, hanem tiltakozást, mégpedig a sürgetőlevelek erélyes hangja miatt.

A fiatalok mit tehettek egyebet, továbbra is petróleumlámpa fényénél dolgoztak. Közben a megyei DISZ-bizottság is közbenjárt. Ennek már meg is volt az eredménye! Megérkezett a lentiek felsőbb szervétől, a kaposvári igazgatóságtól egy kioktató levél. Ebben az állt, hogy náluk tervszerű gazdálkodás folyik és erőgépeiket nem terhelhetik meg újabb fogyasztókkal.

Mindenütt tervszerű gazdálkodás folyik és ennek köszönheti Tornyiszentmiklós a villanyt is. De miféle tervszerű gazdálkodás az, ha a községben majdnem mindenütt van villany, csak néhány helyen és éppen a DISZ-szervezetben nincs, amelynek pedig fontos politikai feladatai vannak!?

A letenyei DISZ-bizottság vezetői szerint egy kis jóakarattal a keszthelyi igazgatóság megállapíthatná, hogy az áramfejlesztő még elbírna annyi áramot, amennyit a DISZ 3—4 villanyégője fogyasztana.

(p)

Egyes építkezéseknél nem törődnek a tervrajz-előírásokkal

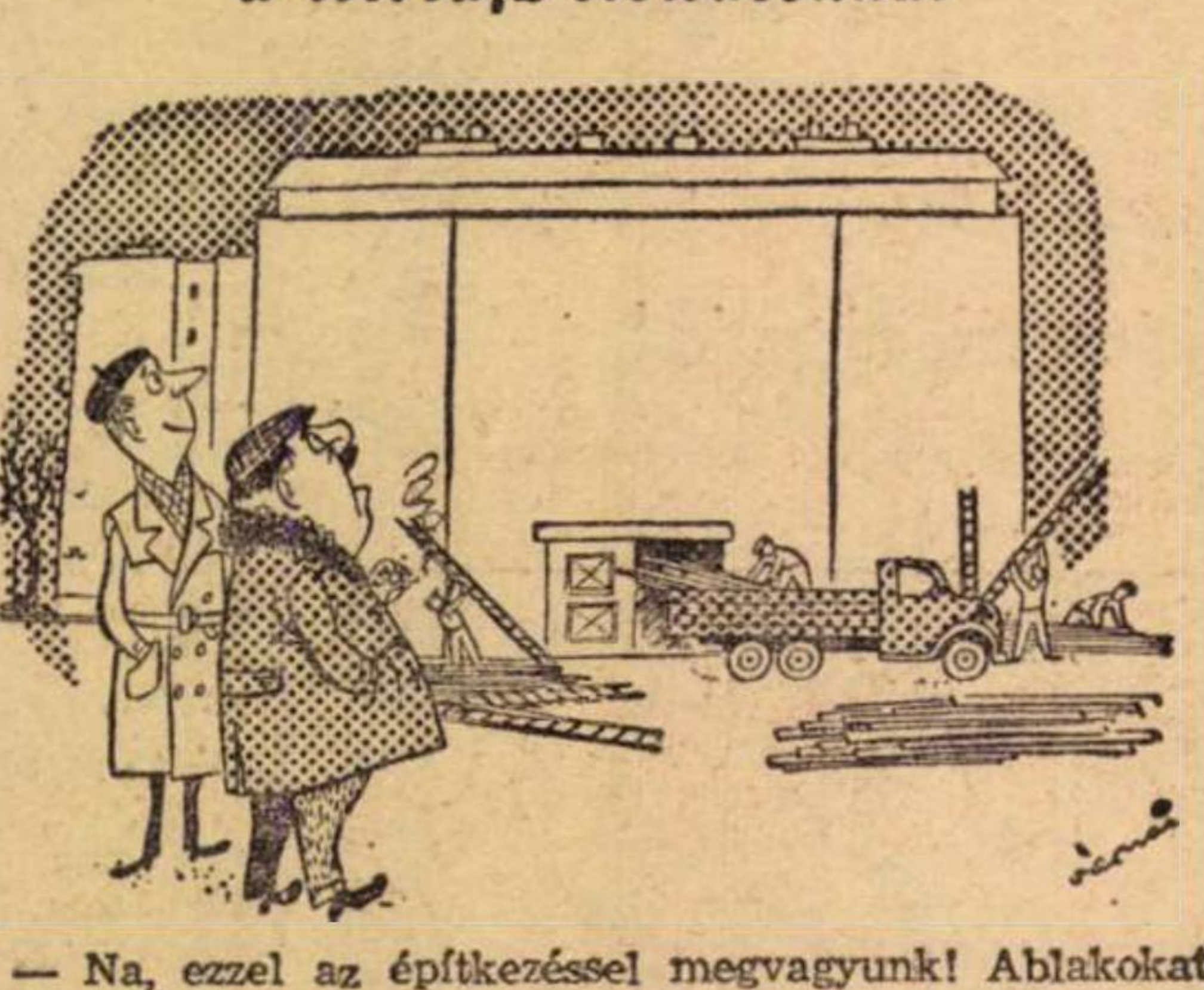

— Na, ezzel az építkezéssel megvagyunk! Ablakokat ugyan nem tettünk rá, de ahhoz képest, hogy bele sem néztünk a tervrajzba, elég jól sikerült!

Magnetofonnal a bürokrácia ellen

Az alábbi eset a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium egyik előadójával történt, amikor hivatalos minőségben Vácott járt. Az Észak-Pest megyei Tatarozó Vállalatot látogatta meg.

Amikor a vállalat igazgatójától elbúcsúzott, további jó egészséget kívánt a lelkes munkához és — mivel jó hangulatban volt — sok sikert az élüzem-ünnepségükhöz.

Az igazgató hálásan szorongatta az előadó elvtársnő kezét, aki csak akkor csodálkozott a túlságosan szívélyes búcsún, amikor a vállalat vezetője még percek múlva sem engedte ki az ajtón.

— Lekésem a vonatról, — mondta az előadó.

— Csak még egy perc! Már hozzák is!

Amit hoztak, egy magnetofon-készülék volt. Az igazgató megkérte a minisztériumi előadót, hogy ismételje meg dícsérő szavait.

— Olyan szép, kellemes hangja van az elvtársnőnek — mondta mosolyogva — érdemes megörökíteni.

Kitűnt, hogy már máskor is magnetofonra vették fel a minisztériumi és tanácsi előadók dícsérő szavait és főleg ígéreteit. Igy azután, ha valamire nagy szükségük volt, de az ígéret ellenére sem kapták meg, lejátszották magnetofonon, hogy mikor, milyen határidőre, milyen nyersanyagot, vagy beruházási összeget ígértek. Igy lett a technika a bürokrácia elleni harc egyik fegyvere.

Az előadó, — mint később elmondotta — meggondolatlanul beszélt a várható élüzem-ünnepségről. A vállalat dolgozói viszont, akik hosszú hónapok óta küzdöttek a büszke cím elnyeréséért, joggal hihették, hogy már el is nyerték az élüzem-címet, csak ilyen diszkréten hozták tudomásukra. Nem tudták, hogy az előadónak fogalma sincs arról: mi lesz a döntés.

★

Az értékelés egyébként azóta megtörtént. A vállalat élüzem lett...

Két panasz MÁV-ügyben

I. Eltűnt facsemeték

Az elmúlt év tavaszán igen sok más nyergesujfalusi lakossal együtt gyümölcsfákat rendeltem Falkai József debreceni faiskolájából. November elején értesítést kaptam, hogy nyolc rendelő gyümölcsfáját két csomagban a MÁV-nál címemre feladták. Rövid idő múlva a nyergesújfalusi állomásfőnök tudatta velem, hogy a fák megérkeztek, de a küldött két csomag közül az egyik hiányzik. Az állomásfőnök azzal biztatott, hogy a másik csomag két-három nap múlva megérkezik, és kért, hogy a meglévő csomag tartalmát osszam szét. A hiányzó facsemeték azonban még a mai napig sem érkeztek meg, ellenben fekbért, figyelmeztetési és egyéb költséget kellett fizetnünk, sőt az elveszett fák árát is kifizettették velünk. Ezután az eltűnt csomag pénzbeli értékéről, 435,20 forintról jegyzőkönyvet vettünk fel, és elküldtük a Magyar Államvasútak BKVH-osztályának.

Egy hónappal később a kártérítési osztály kérte a fuvarlevélmásolatot, amit én december 10-én elküldtem címükre. Azóta csend van az elveszett fák körül. A fuvarlevélmásolatot kérő levélben előadóként Bölönyiné, ügyintézőként a Lepsényi név szerepel. Úgy látszik, egyiküknek sincs ideje az ügyet elintézni.

Schelrich József és társai,
Nyergesújfalu

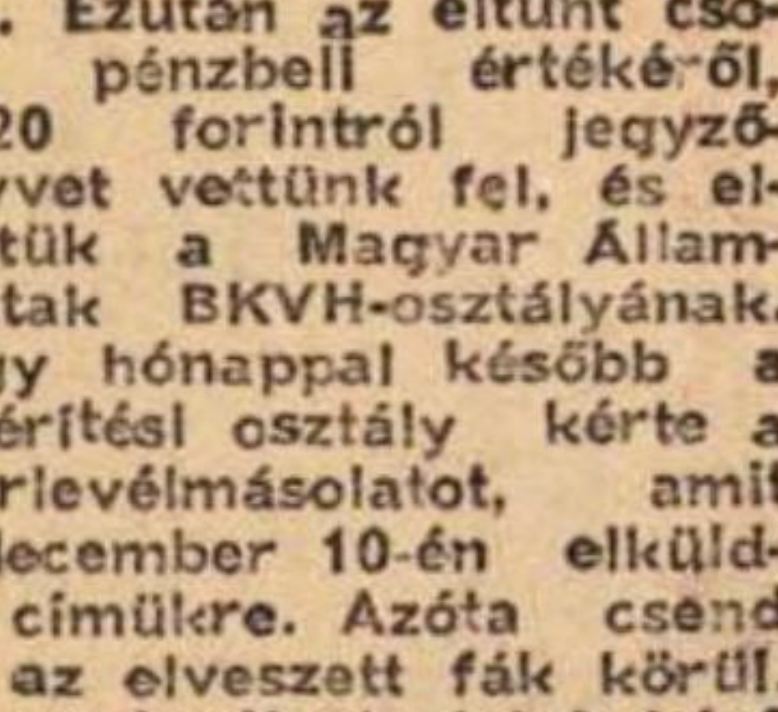

II. Nem a csomagolásban van a hiba

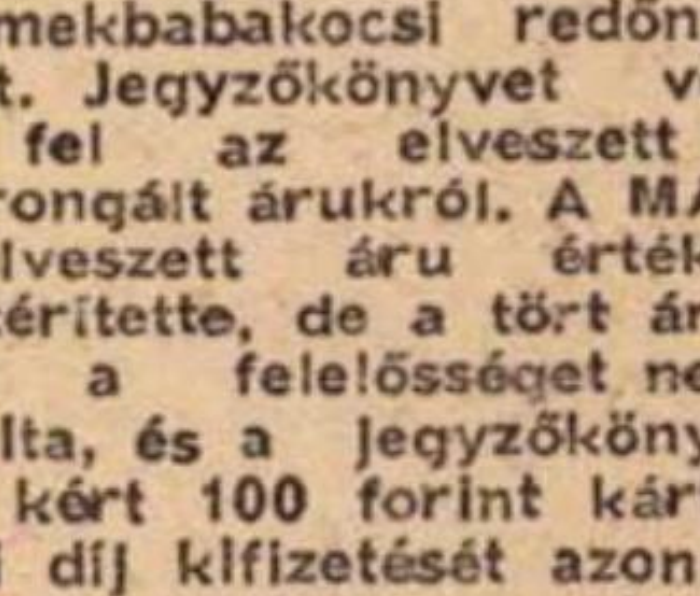

A bonyhádi 140. számú árudánk a pécsi Játéknagykereskedelmi Vállalattól többfajta árut rendelt.

Amikor az áru megérkezett, megállapítottuk, hogy szállítás közben egy köteg játékszer elveszett, és egy hintaló talpa, valamint két gyermekbabakocsi redőnye letört. Jegyzőkönyvet vettünk fel az elveszett és megrongált árukról. A MÁV az elveszett áru értékét megtérítette, de a tört árukért a felelősséget nem vállalta, és a jegyzőkönyvben kért 100 forint kártérítési díj kifizetését azon a címen tagadta meg, hogy a hiányos csomagolás volt a kár oka. Ezek után azt szeretnénk a MÁV-tól megtudni, miért vesznek fel szabályoknak meg nem felelően, hiányosan csomagolt árut, ha pedig a szabályok szerint csomagolták, akkor miért hivatkoznak hiányos csomagolásra?

Népbolt Központ
Szekszárd

A DETKI GÉPÁLLOMÁS FIGYELMÉBE

Múlt év október 3-án a detki gépállomás csekkszámlájára befizettem 94 forintot, hogy 1200 négyszögöl földemen középmélyszántást végezzenek el. Határidő: október 20. Ezt az időpontot a gépállomás a befizetési lap hátsó oldalán tüntette fel. A gépállomás traktorai azonban sem október 20-ig, sem azóta nem jelentkeztek. November 16-ig vártam, akkor már kénytelen voltam lovasekével felszántatni a földet, mert őszibúzát kellett bevetnem. (Igy is elkéstem egy kicsit a vetéssel.) 1956. január 5-én írtam a detki gépállomás igazgatójának, hogy földemet már bevetettem, tehát nem tartok igényt a szántásra. Arra kértem, hogy a pénzem küldjék vissza. De a detki gépállomás — miként a szántással —, úgy a levéllel és a pénzzel is adós maradt.

Megjegyzem még, hogy ez nem egyedülálló eset, mert csak Domoszlón vagy harminc dolgozó parasztnak adósa a detki gépállomás. Miért van a detkieknél ilyen „lelkiismeretes" elintézés? Ezt kérdezze meg a Ludas Matyi!

Szöllősi Sándor
Domoszló

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.